

ለመንፈሳዊ መሪ የሚያስፈልጉ ባሕርያት - 1

እንግዲህ ኤጳስ ቆጶስ እንዲህ ሊሆን ይገባዋል፤ የማይነቀፍ፤ የአንዲት ሚስት ባል፤ ልክኛ፤ ራሱን የሚገዛ፤ እንደሚገባው የሚሠራ፤ እንግዳ ተቀባይ፤ ለማስተማር የሚበቃ፤ የማይሰክር፤ የማይጨቃጨቅ፤ ነገር ግን ገር የሆነ፤ የማይከራከር፤ ገንዘብን የማይወድ፤ ልጆቹን በጭምትነት ሁሉ እየገዛ የራሱን ቤት በመልካም የሚያስተዳድር፤ ሰው ግን የራሱን ቤት እንዲያስተዳድር ባያውቅ፤ የእግዚአብሔርን ቤተ ክርስቲያን እንዴት ይጠብቃታል? በትዕቢት ተነፍቶ በዲያብሎስ ፍርድ እንዳይወድቅ አዲስ ክርስቲያን አይሁን በዲያብሎስ ነቀፋና ወጥመድም እንዳይወድቅ በውጭ ካሉት ሰዎች ደግሞ መልካም ምስክር ሊኖረው ይገባዋል።

(1ኛ ጢሞቴዎስ 3:2-7)።

ወደፊት ለሚጠበቃቸው አገልግሎት ኢየሱስ ደቀ መዛሙርቱን በሚያዘጋጅበት ጊዜ በቃልም ሆነ በተግባር ተገቢውን ሥልጠና ይሰጣቸው ነበር። ትምህርቱ በተገኘው አጋጣሚ ሁሉ በመጠቀም እውቀትን የሚያስጨብጥ እንጂ አንድ ሰው ትምህርት ቤት ገብቶ የሚማረው ዓይነት መደበኛ ትምህርት አልነበረም። አንዳንድ ጊዜ ወደ ገለልተኛ ስፍራ እየወሰደ ለየት ያለ ትምህርት ይሰጣቸው ነበር፤ ይሁን እንጂ ተገቢ ባሕርያትን ማዳበር የነበረባቸው በሕይወት ውጣ ውረድና ተሞክሮ እንጂ ራሳቸውን ከሰዎች በማግለል አይደለም። የዕለት ተዕለት የሕይወት ልምምዳቸው የተማሩትን መንፈሳዊ እውቀት ተግባር ላይ ለማዋል ምቹ ሁኔታን ፈጥሮላቸዋል (ሉቃስ 10:17-24)። አገልግሎት ሲሳካላቸው ብቻ ሳይሆን ከውድቀታቸውም የሚማሩት ይኖራቸዋል (ማር. 9:14-29)። ለየዕለቱ ለሚያስፈልጋቸው ነገር ሁሉ በእምነት መኖርን እያስተማራቸው ነበር። እርሱ ያስተማራቸውን ምን ያህል ተገንዝበው እንደሆነ እንዲያስመስክሩ ሥልጣንና ኃላፊነትን አካፍሎአቸዋል። በዮሐንስ 13-16 ባሉት ምዕራፎች ጌታ የሰጠው ትምህርት መመረቂያ ፕሮግራማቸው ላይ ያደረገው ንግግር ነበር ሊባል ይቻላል። የተዋጣላቸው መንፈሳዊ መሪዎች እንድንሆን ከተፈለገ

የታላቁ መምህር ምሳሌነትን ከመከተል ውጪ ሌላ አማራጭ ሊኖረን አይችልም፡፡

እግዚአብሔር አንድን ሰው ለመሪነት ሲያዘጋጀው እንዲያከናውን የሚፈልገው አንድ ዓይነት አገልግሎት አለው ማለት ነው፡፡ አንድን ሰው ለተለየ አገልግሎት የሚጠራው ደግሞ በዓላማ ነው፡፡ ስለሆነም ያንን ዓላማ ለመፈጸም የሚያበቃውን የተፈጥሮ ስጦታና አስፈላጊውንም ጸጋ አብሮ ይሰጠዋል፡፡ እንዲህ ያለው ዝግጅትና ሥልጠና ባይኖረው ኖሮ ጳውሎስ ያንን ሁሉ ኃላፊነት በአጭር ሕይወት ዘመኑ በፍጹም መወጣት ባልቻለ ነበር፡፡

በርማ በሚባል አገር ወንጌልን እንዲያዳርስ እግዚአብሔር አዶኒራም ጄድሰን የተባለውን ሰው እያዘጋጀ ነበር ፡፡ ከትሕትና ጋር በራስ የመተማመን መንፈስን፣ ራስን ከመግዛት ጋር ብርታትና ጥንካሬን፣ ትዕግሥትንና ትጉ ሠራተኝነትን፣ ራስን መካድንና ድፍረትን እንዲሁም የነፍሳት ፍቅርን በመስጠት በራሱ ትምህርት ቤት ለዘመናት ሲያሠለጥነው ነበር፡፡

የቤተ ክርስቲያን ተሐድሶ እቅስቃሴን በመምራት የታወቀው ማርቲን ሉተርም ቢሆን ሰዎች በቀላሉ የሚቀርቡት ዓይነት ሰው ነበር፡፡ ደፋር፣ ብርቱና ለዓላማው ራሱን የሰጠ ሰው ነበር፡፡ ከዚህም በላይ ክርስቶስን በጣም የሚወድ ነበር፡፡ እነዚህ ሁሉ ባሕርያቱ ተደማምረው ሰዎችን ከጉኑ ለማሰለፍ አስችለውታል፤ አገልግሎቱም በከፍተኛ ደረጃ ውጤታማ የሆነው ከዚህ የተነሣ ነበር፡፡

ፕሮፌሰር ጂ.ዋርኔክ የተባሉ ሰው በቻይና ታላቅ መንፈሳዊ ሥራ ስላከናወነው ሐድሰን ቴለርን የተባለ ሚስቶናዊን በተመለከተ የተናገሩትም እግዚአብሔር ለዚያ አገልግሎት ያዘጋጀው እንደነበር ያመለክታል፡፡ «እምነትና መንፈስ ቅዱስ የሞላበት፣ ለእግዚአብሔርና ለተቀበለው ጥሪ ራሱን የሰጠ ሰው ነበር፡፡ ሙሉ በሙሉ ራሱን የካደ፣ ከልብ የመነጨ ርኅራኄና ብርቱ የጸለሱት ሕይወት ያለው ሰው ነበር፡፡ ከፍተኛ ሰዎችን የማስተባበር ችሎታና ፍጹም መሸነፍን የማያውቅ ቢሆንም የሕፃን ዓይነት ገርነትም ያለው ሰው ነበር፡፡»

ከእነዚህ ሰዎች ሕይወት እንደምንመለከተው ይነስም ይብዛም የተለያየ ስጦታዎች ያሉዋቸው ነበሩ፤ ወደፊት ለሚጠበቃቸው አገልግሎት በማዘጋጀት ረገድም ስጦታዎቹ ከፍተኛ እገዛ አድርገውላቸዋል፡፡ ምንም እንኳን በተፈጥሮአዊ ስጦታዎች የታደሉ ቢሆንም ላቅ ወዳለ ደረጃ ያደረሳቸው ስጦታዎቻቸውን ከእግዚአብሔር በተቀበሉት ጸጋ በማዳበራቸው ነበር፡፡ ራስን በመግዛትና ለእግዚአብሔር የተሰጠ ሕይወት በመኖራቸው እንደሆነ መዘንጋት የለበትም፡፡

አንድ መንፈሳዊ መሪ ሊኖሩት ስለሚገባ ባሕርያትና እነዚህንም ባሕርያት እንዴት ማሳደግ እንደሚችል ቀጥሎ ባሉት ገጾች የምንመለከተው ይሆናል።

ራስን የመግራትና የመግዛት ችሎታ

የወደፊት ሕይወታችን ፍሬያማነት ራስን የመግዛትና የመቆጣጠር ውጤት ነው፤ የቱንም ያህል የብዙ ስጦታዎች ባለቤት ቢሆንም ራሱን የሚገራ ወይም የሚቆጣጠር ካልሆነ የትም ሊያደርሱት አይችሉም። በዝርዝር ውስጥ ራስን ለመግዛት ቅድሚያ የሰጠውም በዚህ ምክንያት ነው። ባለው ኃይል ወይም ስጦታ በሚገባ መጠቀም የሚችል፤ ራሱን እየገዛ የሚኖር ሰው ነው። በመጀመሪያ ደረጃ ራሱን ማሸነፍ ችሎአልና ሌሎችን መምራት ይችላል።

አንድ መሪ በመጀመሪያ ደረጃ ላመነበትና ለቆመለት ዓላማ ራሱን ማስገዛት የሚችል ሰው መሆን አለበት፤ ከእርሱ በላይ ሥልጣን ላላቸው ሰዎችም በፈቃደኝነት ይታዘዛል። ባለ ሥልጣናት ላይ የሚያምፁ፤ ራስን ስለ መግዛትም ዝቅተኛ ግምት ያላቸው ሰዎች ግን በምንም ዓይነት ለመሪነት ብቁ አይደሉም። ራስን በመግዛትና በመግራት ሕይወት ስንኖር እግዚአብሔር ላዘጋጀልን ኃላፊነት ብቁ መሆንንም እንማራለን። ብዙዎች አገልግሎት ያልተሳካቸው ተፈላጊው ስጦታ ወይም ችሎታ ስላልነበራቸው ሳይሆን ለመንፈስ ቅዱስ መግዛትን ከማይፈልግ ዓመፀኛ ባሕርያቸው የተነሣ ነው። ሰነፎችና ዝርክርቦች እውነተኛ መሪዎች ሊወጣቸው አይችልም።

መሪነትን በተመለከተ ብዙዎች የተለያዩ ኮርሶችን ይካፈላሉ፤ የሚሰጣቸውን መመሪያ ራስን በመግዛት መከተል ስለማይፈልጉ ግን ያለቡት አይሳካላቸውም። መከተልን የማይችል መምራትንም አይችልም። አንድ ጊዜ ልጆች ጎራ ለይተው ለጫወታ ያህል እርስ በእርስ ጦርነት እያደረጉ ነበር። በድንገት ሁሉም ጸጥ በማለታቸው የተገረመ ሰው «ልጆች፤ ለምን ሁላችሁ ዝም አላችሁ?» በማለት ይጠይቃቸዋል። አንዱ ልጅ ይነሣና «ሁላችንም ጀኔራሎች ወይም አዛዦች ስለሆንን የሚዋጋ ተራ ወታደር በመካከላችን ባለመኖሩ ነው» በማለት ይመልሳል።

የብዙ ታላላቅ መሪዎችን ሕይወት ታሪክ ያጠና ሰው እንደሚናገረው እዚያ ደረጃ ላይ መድረስ የቻሉት በሃያዎቹ ዓመታቸው እንደነበር ተረድቶአል። ይህ የሚያመለክተው ከልጅነት ጊዜያቸው አንስቶ ራስን በመግዛት ሕይወት ያደጉ ሰዎች በኋለኛው ሕይወታቸው ሌሎችን መምራት እንደሚችሉ ነው። ለወደፊት አገልግሎታቸው ከልጅነት ጊዜያቸው ጀምሮ ዝግጅት ላይ ነበሩ ማለት ነው።

አንድ ጊዜ አንድ ሰው የአገርን አቅጣጫ መለወጥ የቻለ ንግግር አድርጎ ነበር። ይህን አስደናቂ ንግግር ያደመጠ ሰው «ለመሆኑ ይህን የመሰለ ታላቅ ንግግር ለማዘጋጀት ምን ያህል ጊዜ ወሰደብህ?» በማለት ላቀረበለት ጥያቄ የሰጠው መልስ «ዛሬ ያደረግሁትን ንግግር ለማሰማት ሕይወቴን በሙሉ ስዚጋጅ ኖራለሁ» የሚል ነበር።

ወደ ፊት ታላቅ መሪ የሚሆን ሰው ሌሎች ጊዜ ሲያባክኑ እርሱ በትጋት ይሠራል፤ ሌሎች ሲተኙ እርሱ በርተቶ ያጠናል፤ ሌሎች ሲዘናኑ ሲጫወቱ እርሱ ግን ይጸልያል። በእነጋገርና በአስተሳሰብ፣ በተግባርና በአላባባሉ ዝርክርክ ሰው ትክክለኛ መሪ ሊሆን አይችልም። ወደፊት ለሚጠበቀው ውጊያ ንቁና ቀልጣፋ ሆኖ ለመገኘት ሌላው ቀርቶ በአመጋገቡ እንኳ ጠንቃቃ መሆን አለበት። ሌሎች የናቂትን ሥራ እርሱ ግን በታማኝነት ይሠራል፤ የሰዎችን ትኩረት የማይስብ ሥራ ወይም ማንም የሚያየው ባይሆንም፤ አድናቆቱንም በጭብጨባ ሊገልጥለት ባይችልም፤ እርሱ ግን መደረግ ያለበትን ሁሉ ለሕሊናው ሲል ያደርጋል።

በመንፈስ ቅዱስ የተሞላ መሪ አስፈላጊ ሆኖ ሲገኝ ማንኛውንም ሁኔታ ወይም ሰው ፊት ለፊት ከመጋፈጥ ወደ ኋላ አይልም፤ አስፈላጊ ከሆነም ዋጋ ለመክፈል ዝግጁ ነው። ሁኔታው እንደዚያ ማድረግን የሚጠይቅ ከሆነ መገሠጽ ያለበትን ይገሥጻል። መልስ የሚሻውን ወይም መጻፍ ያለበትን ደብዳቤ በምንም ዓይነት ነገ ከነገ ወዲያ በማለት አያዘገይም። መልስ ለሚሻቸው ወይም መጻፍ ላለባቸው ደብዳቤዎች ቸልተኛ ከሆነ ለሰዎች አስቸኳይ ችግርም ቢሆን ፈጥኖ አይደርስም።

ብዙዎቻችን መገሠጽ የሚገባቸውን ሰዎች በፍቅር ለመገሠጽ ታማኝ አይደለንም። ይህን በተመለከተ ግን ፍሬድ ሚቼል የተባሉ ሰው አገልግሎታቸውን ምን ያህል በታማኝነት ይፈጽሙ እንደነበር ይነገርላቸዋል። ምንም እንኳ በተፈጥሮአቸው አዛኝና ለሰዎች ስሜት የሚጠነቀቁ ቢሆኑም ፊት ለፊት መናገር የሚገባቸውን ሰዎች ፊት ለፊት ያናግሩዋቸዋል፤ መገሠጽ የሚገባቸውንም ያለአንዳች ማመንታት ይገሥዱዋቸዋል። ይህን የሚያደርጉት ግን በጉዳዩ ብዙ ከጸለዩና ካሰቡበት በኋላ ነበር። አንዳንድ ጊዜ ደግሞ ለተገቢው ሰው ደብዳቤ በመጻፍ ማስተካከል ያለበትን ጉዳይ እንዲያስተካክል ይነግሩታል። ደብዳቤውን ከመላካቸው በፊት በጸሎት መንፈስ ሆነው ደጋግመው ያነቡታል፤ አንዳንዴም እንደ አስፈላጊነቱ ሌላ ደብዳቤ መጻፍ እንዳለባቸው ሲሰማቸው ያንን በመተው ሌላ ይጽፋሉ። ይሁን እንጂ

ለመንፈሳዊ መሪ የሚያስፈልጉ ባሕርያት - 1

ይህ ጥቂት ወዳጆችን እንዳስገኘላቸው ቢታወቅም እርሳቸው ግን ለሕሊናቸው ታማኝ መሆንን መርጠዋል።

አንድ ጊዜ ደግሞ ወርልድ ዶሚኒየን የተባለ ግዙፍ ሚሲዮናዊ እንቅስቃሴ መሥራች የሆኑትን ሰው በየትኛው ወንጌልን የማዳረስ መስክ መሠማራት እንደሚፈልጉ የሚመለከታቸው ኃላፊዎች ጥያቄ አቅርበውላቸው ነበር። እርሳቸውም «በጣም ዝቅተኛ፣ ከባድና አስቸጋሪ ነው ብላችሁ በምታስቡት የሥራ መስክ እንድታሰማሩኝ እፈልጋለሁ» በማለት መልሰዋል።

ሳሙኤል ቻድዊክ የተባሉ ታላቅ የሜቶዲስት ቤተ ክርስቲያን ሰባኪ ከፍተኛ ራስን የመግዛትና የመቁጣጠር ችሎታ እንደነበራቸው ይነገርላቸዋል። እኚህ ሰው ከረምትም ሆነ በጋ ከንጋቱ 10 ሰዓት ይነሡና ገላቸውን በቀዝቃዛ ውሃ ይታጠባሉ። የሚተኙት ለጥቂት ሰዓቶች ከመሆኑም በላይ ረጅም ጊዜ ተቀምጠው ያጠናሉ። ራሳቸውን ለእንዲህ ያለ ሥርዓት ማስገዛታቸው በውስጣቸው ያለው ጽኑ ራስን የመቁጣጠር ችሎታ ነጸብራቅ እንደነበር ማስረጃ ነው።

ታላቁ ሰባኪ ጆርጅ ኃይትፊልድም እንዲሁ ከንጋቱ 10 ሰዓት በመነሣት ለሚያቀርበው ስብከትም ሆነ የመጽሐፍ ቅዱስ ትምህርት ዝግጅት ያደርግ ነበር።

«እውነተኛ መንፈሳዊ መሪ መጽሐፍ ቅዱስን ለማንበብና ለማጥናት፣ ለጸሎትና ለሌሎችም ጉዳዮች ራስን በመግዛትና በመቆጣጠር መኖር ይገባዋል። ሌሎች አሥራት እንዲያወጡ ከመናገሩ በፊት እርሱ ራሱ አሥራቱን በወቅቱ የመስጠት ልማድ ሊኖረው ይገባል። ሌላው ቀርቶ በሚመገበው ምግብና ሰውነቱን በጤንነት ለመጠበቅ በሚያደርገው አካላዊ እንቅስቃሴ ታማኝ መሆን አለበት። ከእርሱ የተለየ አመለካከት ካላቸው ሰዎች ጋር ያለ ምንም ጸብና ጭቅጭቅ ተስማምቶ መኖርን መቻል ይጠበቅበታል። ቀጠረን በማክበርም ሆነ በተሰጠው ኃላፊነት ምንጊዜም ታማኝ መሆን አለበት።»

አንድ መሪ ይህን በመሰለ ሁኔታ ራሱን በመግዛትና በመግራት የሚኖር ከሆነ ሌሎችም ምሳሌነቱን ይከተላሉ፤ ራሱን የማይቆጣጠር ከሆነ ግን ሌሎች ራስን የመግዛት ሕይወት እንዲኖሩ የመጠበቅ መብት አይኖረውም።

እዚህ ላይ ብዙ ትኩረት ስላልተሰጠው አንድ ጉዳይ አጠንክራ መናገር እፈልጋለሁ። እውነተኛ መሪ ለሌሎች በመስጠት ብቻ ሳይሆን ከሌሎች ለመቀበልም ራስን የመግራት ሕይወት ሊኖረው ይገባል። አንዳንዶች ለሌሎች ከባድ መሥዋዕትነትን ይከፍላሉ፤ ሌሎች እንደዚያ

እንዲያደርጉ ግን አያበረታቱም። እነርሱ ውለታ እንዲውሉ እንጂ ውለታ እንዲዋልላቸው አይፈልጉም። ይሁን እንጂ ይህ ከአንድ ሰዎችን ማሳደግ ከሚፈልግ መሪ የሚጠበቅ ነው። ይህን ችላ ማለት የራስንም ሆነ የሌሎችን በረከት መገደብ እንደሆነ ግልጽ ሊሆንልን ይገባል።

አንድ በጥንት ዘመን የነበሩ ጳጳስ በሕይወታቸው ማብቂያ ላይ የሚቆጫቸውን ስሕተት እንደፈጸሙ ተናግረዋል። ይኸውም ምንም እንኳን ከአቅማቸው በላይ ለሌሎች መልካምን ሊያደርጉ የነበሩ ቢሆንም ሌሎች መልካም እንዲያደርጉላቸው ግን ፈቃደኛ አለመሆናቸው ነበር። ከዚህም የተነሣ የሕይወትን ጣዕምና ሙሉነት ሳያጣጥሙ እንደቀሩ መስክረዋል። ስለሆነም ራስን የመግዛት ችሎታ ይህንንም ማካተት ይኖርበታል።

ራእይ ሊኖረው ይገባል

በዘመናቸው በነበሩ ሰዎች ላይ ዘላቂ ተጽዕኖ ማሳደር የቻሉ ሰዎች ከሌሎች ይልቅ በስፋትና በርቀት መመልከት የቻሉ የእምነትና የራእይ ሰዎች ነበሩ። በሌላ መልኩ እምነት ማለት ራእይ ማለት ነው። ይህን በብሉይ ኪዳን ዘመን ከነበሩ የእምነትና የራእይ ሰዎች መመልከት ይቻላል። ለምሳሌ ያህል ሙሴን የወሰድን እንደሆነ በዘመናት ከተነሡ ታላቅ መሪዎች አንዱ ሊሆን የቻለው ባለ ራእይ ከመሆኑ የተነሣ ነበር። ምክንያቱም «የማይታየውን እንደሚያየው አድርጎ ጸንቶአልና» እምነቱ ራእይ ሆኖታል። የኤልያስ አገልጋይ ሌሎች ማየት ያልቻሉትን ብዙ ሠራዊት ጥርት ባለ ሁኔታ አይቶአል። በመጀመሪያ ግን አገልጋዩ ማየት ያልቻለውን ሠራዊት ብዛት ማየት የቻለው ራሱ ኤልያስ ነበር። እምነቱ ለራእዩ ምክንያት ሆነው።

ታላቁ የባፕቲስት ቤተ ክርስቲያን መሪ ጆርጅ ደብልዩ ትሩትን በተመለከተ ባዘጋጁት የሕይወት ታሪክ አንድ ሰው እንዲህ ጽፈዋል፡-

«የእግዚአብሔር ሰው ስለ መንፈሳዊ ነገሮች ምጡቅ እይታ ሊኖረው ይገባል። ብዙ ፈረሶችና የእሳት ሠረገሎች ያሉባቸውን ተራሮች ማየት መቻል አለበት። በሕሊና ግድግዳ ላይ በእግዚአብሔር ጣቶች የተጻፈ መልእክትን መተርጎም መቻል አለበት። ከመንፈሳዊ ትርጉማቸው አኳያ ለወቅቱ ምልክቶች ፍቺ መስጠት መቻል አለበት። ከጊዜና ከቁሳዊው ዓለም መጋረጃ ባሻገር የእግዚአብሔር ምሕረት ዙፋን የከበበውን ክብር መመልከት መቻል አለበት። በተራራው ላይ የተገለጠለትን ምስል ለሌሎች ማስረዳትና መግለጥ መቻል አለበት። ይህ ሁሉ ሊሆን የሚችለውም የራእይ ሰው ሊሆን ብቻ ነው።»

የአንድ ሚሲዮናዊ ማኅበረሰብ መሥራች ስለነበሩ ሰው አንድ ጸሐፊ እንዲህ በማለት ተናግረዋል- «የራሕይ ሰው ነበር፤ በዘመኑ የነበሩ ሰዎች ማየት ያልቻሉትን በስፋትና በጥልቀት ማየት ችሎአል። በእርግጥም ከአድማስ ባሻገር ያሉ ነገሮችን ማየት፣ ማስተዋልና ለሌሎች መግለጥ የቻለ መሪ ነበር።»

ራሕይ አሁን ያሉትን ብቻ ሳይሆን ወደፊት የሚሆኑ ነገሮችን ከሌሎች ቀድሞ መመልከትንም ያጠቃልላል። የምናሳልፋቸው ውሳኔዎችና ተግባር ላይ የምናውላቸው እቅዶች የሚያስከትሉትን ውጤቶች በጥልቀት መረዳትና ክፉም ይሁን ደግ ኃላፊነቱን ለመቀበል መዘጋጀትንም ይጨምራል።

ታላላቅ ሚሲዮናዊ እንቅስቃሴዎችን ያደረጉ፣ ከፍተኛ ውጤቶችንም ያስመዘገቡ አገልጋዮች ሁሉ አንድ የነበራቸው የጋራ ችሎታ ባለ ራሕይ መሆናቸው ነበር። ዊልያም ኬሪ የተባለው ሚሲዮናዊ የአገልግሎቱ ግብ ያደረገው መላውን ዓለም ሲሆን በዘመኑ የነበሩ ሰባኪዎች ግን በትንንሽ ቤተ ክርስቲያኖቻቸው የውስጥ ጉዳይ ተጠምደው ነበር። የሔንሪ ማርቲይን አገልግሎት ሕንድን፣ ፋርስንና መላው አረብ አገሮችን ያጠቃለለ ነበር፤ በዘመኑ የነበሩ አብያተ ክርስቲያናት ግን በጥቃቅን ሥነ መለኮታዊ አመለካከቶች እየተከራከሩና እየተጨቃጨቁ ነበር። ኤ.ቢ. ሲምፕሰን ስለ ተባሉ ሰው ደግሞ አንድ በዘመኑ የነበረ ሰው ሲናገር «ከተቀበለው ራሕይ የተነሣ ብቻውን ወደፊት የሚገሠግሥ ሰው ነበር፤ ሌሎች ግን ወደፊት እንዲገሠግሡ ብርታትና ኃይል የሚሰጣቸው ራሕይ አልነበራቸውም» ብለውላቸዋል።

በግብጽ አገር ወንጌል በማዳረስ ረገድ ከፍተኛ አስተዋጽኦ ስላደረጉት ዳግላስ ቶርንቶን ስለ ተባሉ መሪ ደግሞ አንድ ሰው ሲጽፉ:-

«ቶርንቶን፣ እስከ ዛሬ ከማውቃቸው ሁሉ የተለየህ ሰው ነህ። ምን ጊዜም ቢሆን የነገሮችን ጅማሬ ሳይሆን ፍጻሜያቸውንም የመመልከት ልዩ ችሎታ አለህ። እኔን ጨምሮ ብዙዎች እዚህና አሁን ያሉትን ነገሮች ብቻ ስንመለከት አንተ ግን አጠቃላይ ግባቸውን መመልከት ችለሃል። ይህ እንዴት እንደሆነ ልትነግረኝ ትችላለህን?» በማለት ላቀረቡላቸው ጥያቄ ሲመልሱም «ባሳለፉት ውጣ ውረድና በገጠመኝ ችግር ጽናት ሊሰጠኝ የቻለው አጠቃላዩን ግብ መመልከት መቻሌ ነው» ብለዋል። ላከናወኑት ታላቅ ሥራ ጽናትና ብርታት ሊሆናቸው የቻለው የነበራቸው ራሕይ እንደነበር መስክረዋል፤ ያለ ራሕይ ምንም ማከናውን እንደማይችሉም ተረድተዋል።

የተራ ሰዎች ዓይኖች ማየት ይችላሉ፤ በማስተዋል መመልከት የሚችሉ ግን የባለ ራሕይ ዓይኖች ናቸው። ፈሪሳውያን ጴጥሮስን ያዩት

ያልተማረ ተራ ዓሣ አጥማጅ መሆኑን ብቻ ነበር፤ ከእርሱ ምንም የሚጠቅም ነገር ይገኛል ብለው አላሰቡም። ኢየሱስ ግን ያልተማረ ተራ ዓሣ አጥማጅ ከመሆኑ ባሻገር ከጴጥሮስ የሚወጣውን ነቢይ፣ ታላቅ ሰባኪና ዓለምን መገለባበጥ የሚችል እውነተኛ መሪ መመልከት ችሎአል።

ራእይ የነገሮችን ብሩህ ገጽታና አስተማማኝ ተስፋንም ያጠቃልላል። በትንሽ በትልቁ ተስፋ የሚቆርጥ፣ የነገሮችን ጨለምተኛ ገጽታ ብቻ የሚመለከት ሰው በፍጹም ታላቅ መሪ ሊወጣው አይችልም። ጨለምተኞች በሚገጥማቸው ነገር ሁሉ ተስፋ አስቆራጭ ሁኔታ ያያሉ። ለነገሮች ብሩህ እይታ ያላቸው ግን ከሚገጥማቸው አስቸጋሪ ነገር ብሩህና ተስፋን የሚያለመልም ሁኔታን ይመለከታሉ። ጨለምተኛ ሰው የነገሮችን አስቸጋሪነት ብቻ ስለሚያይ ወደፊት በመገሥገሥ ላይ ያለውን ባለ ራእይ ወደ ጏላ መግተት ይሞክራል። ጥንቁቅና አስተዋይ ሰው ግን ባለ ራእዩ ያለው እይታ ከሐቁ ያፈነገጠ እንዳይሆን እገዛ ያደርጋል። ጥንቁቅና አስተዋይ ሰው ካለፈ ታሪክ ተገቢውን ትምህርት ይቀስማል፤ ይሁን እንጂ ያለፈ ዘመን ታሪክ ወይም ትዝታ እስረኛ እንዳይሆን ጥንቃቄ ያደርጋል። በሚሰጠው ምክርና አስተያየት ሰማያትን ሰንጥቀው በማንገሩበብ ላይ ያሉ የባለ ራእዩ ክንፎች እንዳይዳከሙ ጥንቃቄ ያደርጋል። የነገሮችን ጨለምተኛ ገጽታ ብቻ የሚመለከትና ልቡን በዚያ ላይ የሚያደርግ ሰው ባለ ራእይ ሊሆን አይችልም፤ ለተከታዮቹ የሚያስተላልፈው ነገርም አይኖረውም።

በጥበብና በማስተዋል ይንቀሳቀሳል

ጥበብ ከእውቀት የበለጠ ነው፤ እውቀት ስለተለያዩ ነገሮችን ሐቅንና መረጃን ማሰባሰብ ነው፤ ጥበብ ግን የነገሮችን ውጫዊ ገጽታ ብቻ ሳይሆን በትክክለኛ ምንነታቸው ይረዳል። ጥበብ ሁኔታዎችን ወይም የሰዎችን ልብ እና አስተሳሰብ ከእግዚአብሔር እይታ አንጻር መመልከት ጥቅል ማለት ነው። መንፈሳዊና ሞራላዊ በሆኑ አስቸጋሪ ጉዳዮች የጠለቀ እይታና ማስተዋል ሲኖር ማለት ነው። ጥበብ ባስፈላጊው ጊዜ ሁኔታዎችን ይገነዘባል፤ ብዙዎቻችን ሁኔታዎችን የምንገነዘበው ግን ከተፈጸሙ በኋላ ነው።

ጥበብ መሪው በሁኔታዎች ሁሉ ሚዛናዊነት እንዲኖረው ይረዳዋል፤ ከማያስፈልግ ጽንፈኝነትም ይጠብቀዋል። እውቀት በጥናትና በምርምር ይገኛል፤ አንድን ሰው የእግዚአብሔር መንፈስ ሲሞላው ግን ያንን እውቀት በአግባቡ እንዲጠቀምበት ጥበብ ይሰጠዋል። በጥንት ቤተ ክርስቲያን ተራና ዝቅተኛ የሚመስሉ ሥራዎችን እንዲሠሩ

ለሚመረጡ ሰዎች ከቀረቡት መመዘኛዎች አንዱ «መንፈስ ቅዱስና ጥበብ የሞላባቸው» መሆናቸው ነበር (ዮሐዋ. 6:3)።

እውቀትና ጥበብ አንድ አይደሉም። አዋቂ ሰው ብዙ በማወቁ ይመካል፤ ይታበያል። ጥበበኛ ሰው ግን ማወቅ የሚገባውን ያህል ገና እንዳላወቀ ስለሚረዳ ትሑትና ጨዋ ነው።

ጳውሎስ ለቄላስይስ ክርስቲያኖች ሲጻልይ «... የፈቃዱ እውቀት መንፈሳዊ ጥበብንና አእምሮን ሁሉ እንዲሞላባችሁ እየለመንን፤ ስለ እናንተ ጸሎትን አልተውንም...» ብሏል (ቄላ. 1:9)። ይህም የእያንዳንዱ መንፈሳዊ መሪ የሁልጊዜ ጸሎት ሊሆን ይገባል።

የውሳኔ ሰው መሆን አለበት

አስፈላጊውን ሐቅ፣ እውነትና መረጃ ካገኘ በኋላ በወቅቱ ውሳኔ ማድረግ የአንድ እውነተኛ መሪ ምልክት ነው። ራዕይ የተቀበለ ሰው ራዕዩን በተመለከተ እርምጃ መውሰድ አለበት፤ አለበለዚያ ግን አጉል ሕልመኛ እንጂ ትክክለኛ መሪ ሊሆን አይችልም። ውሳኔው ግን እውነታ ላይ የተመሠረተና ሐቅን ያገናዘበ ሊሆን ይገባል። አንድ የጦር መሪ ሊያሟላቸው በሚገባ ሰባት ዝርዝሮች ውስጥ ጥርት ያለ ውሳኔ ማሳለፍ ስላለው ዐቢይ ድርሻ ቀደም ሲል ተመልክተናል።

መንፈሳዊ መሪ የእግዚአብሔርን ፈቃድ ከተረዳ በኋላ ውጤቱ ምንም ይሁን ምን ወዲያውኑ እርምጃ መውሰድ ይኖርበታል። ወዳሰበው ግብ ለመድረስ በሚደርገው ጉዞ በፍጹም ወደ ኋላ መመለስ ወይም ማፈገፈግ የለበትም። በሚገጥመው ስኬት ወይም ውድቀት ሙሉ በሙሉ ኃላፊነቱን ይወስዳል እንጂ ለውድቀቱ ሌሎችን እንደ ምክንያት አያቀርብም።

የሰዶም ከተማና የሥጋ ዘመዱ ሎጥ በጠላት እጅ በወደቁ ጊዜ አብርሃም ወዲያውኑ ቆራጥ ውሳኔ አድርጎአል። ከሎጥ ጋር በነበረው ግንኙነት ራሱን ባለማስቀደም ምን ያህል መንፈሳዊ ሰው እንደነበረ አሳይቶአል። ሎጥ ለምለሙንና ያማረውን የግጦሽ ስፍራ መረጠ፤ ጠፋንና ለግጦሽ የማይስማማውን መሬት ግን ለአብርሃም ተወለት። ይሁን እንጂ አብርሃም ይህንንም ቢሆን በጸጋ ተቀብሎአል። ቆራጥ ውሳኔ መውሰድ አስፈላጊ ሆኖ ሲያገኘው ግን በድፍረት ታጥቆ ተነሣ። ምንም እንኳን ከእርሱ ጋር የነበሩ ሰዎች ከጠላት ሠራዊት ጋር ሲተያዩ በቁጥር በጣም እነስተኛ ቢሆኑም በእግዚአብሔር ከነበረው እምነት የተነሣ ጠላትን ድል መትቶ ምርኮን አስጣለ።

ሙሴ አስራኤልን ለመምራት ብቁ መሆኑን ያሳየው የግብጽን ሀብትና ደስታ በመተው፣ የወገኑን መከራና ሥቃይ ለመካፈል ውሳኔ

በማድረጉ ነበር። እንዲህ ያለ ከባድ ዋጋ የሚያስከፍል ውሳኔ እንዲያደርግ ያነሣሣው የነበረው እምነት ነበር (ዕብ. 11:24-27)።

ጳውሎስ በጌታ ካመነ በኋላ በመጀመሪያ ያቀረበው ጥያቄ «ጌታ ሆይ፤ ምን ላድርግ?» የሚል ነበር (ዮሐዋ. 22:10)። ጥያቄው በጣም መሠረታዊ ከመሆኑም በላይ ማንኛውንም እርምጃ ለመውሰድ ዝግጁ መሆኑን ያሳያል። ኢየሱስ ክርስቶስ እምላክ መሆኑን ከተቀበለ ወዲህ ያለ ምንም ጥያቄ ሊታዘዘው ወስኖአል። ብርሃን የመቀበል ጥቅሙ ያ ብርሃን የሚመራንን መንገድ ስንከተል ነው። የሚጠበቅብንን ማድረግ እንጂ የሚጠበቅብንን ማወቃችን ብቻ አይበቃም።

ከዕብራውያን ምዕራፍ 11 የምንመለከታቸው የእምነት ጀግኖች የራእይና የውሳኔ ሰዎች ነበሩ። በመጀመሪያ ደረጃ የሚያስከፍለውን ዋጋ ረጋ ብለው አጠኑ፤ ከዚያ የሚጠበቅባቸውን ለማድረግ ወሰኑ፤ ውሳኔያቸውንም በተግባር ተረጉሙ። በዘመናት መካከል የተነሡ ታላላቅ ሚሲዮናዊ መሪዎችም ይህንኑ ነበር ያደረጉት። ዊልያም ኬሪ ለአገልግሎቱ ራእይ ተቀበለ፤ ምንም እንኳን የሚያስከፍለው ዋጋ ከባድ እንደሆነ ቢያውቅም በራእዩ መሠረት ውሳኔ አደረገ። በሕንድ ለነበሩ ሰዎች ወንጌል ለማድረስ ቆርጦ የተነሣው በዚህ ምክንያት ነበር። ዴቪድ ሊቪንግስተን በትውልድ መንደሩ ሆኖ ራእይ ተቀበለ፤ ራእዩን በተግባር ለመተርጉም ውሳኔ አደረገ፤ ከዚህም የተነሣ ፈተናዎችና እንቅፋቶችን ሁሉ ተቋቁሞ ወንጌልን ወደ አፍሪካ ማድረስ ቻለ። እንዲህ ያሉ ሰዎችን ሁኔታዎች ተስፋ አያስቆርጡአቸውም፤ መሰናክሎች አይገቱአቸውም።

እውነተኛ መሪ ማድረግ ያለበትን ውሳኔ ነገ ከነገ ወዲያ በማለት አያዘገይም፤ አንዴ ውሳኔ ካደረገም በፍጹም አያወላውልም። እርምጃ መውሰድ ሲገባ ማዋል ማሳደር፤ ውሳኔ ካደረገ በኋላ ደግሞ ማወላወል የትክክለኛ መሪ ባሕርይ አይደለም። ምንም እንኳን የራሱ ችግር ቢኖርበትም ምንም ካለመወሰን ይልቅ ቅንነት ላይ የተመሠረተ ውሳኔ ማድረግ ይሻላል። እንደ እውነቱ ከሆነ ውሳኔ አለማድረግ ራሱ ውሳኔ ነው፤ ሆኖም በየትኛውም መልኩ የተሳሳተ ውሳኔ ነው። አሁንና እዚህ ያለውን ሁኔታ ባለበት መልኩ ለመቀበል መወሰን ማለት ነው። አብዛኛውን ጊዜ ውሳኔ እንዳናደርግ ዋናው ችግራችን ውሳኔው የሚያስከትለውን ውጤት ለመቀበል ዝግጁ አለመሆናችን እንጂ ምን ማድረግ እንዳለብን አለማወቃችን አይደለም።

እውነተኛ መሪ ዓላማ አለው፤ ዓይኖቹ ምን ጊዜም እዚያ ዓላማ ላይ ያተኩራሉ። ራእይን በተግባር ይተረጉማል። አንድ ነገር ማድረግ እንደሚገባው ከወሰነ ሥራ ላይ ካላዋለ በቀር ልቡ አያርፍም።

ደፋርና ቆራጥ መሆን አለበት

ድፍረት ወይም ቆራጥነት ከአንድ መንፈሳዊ መሪ የሚጠበቅ ባሕርይ ነው። ይህ ድፍረት አብዛኛውን ጊዜ ሞራላዊ ሊሆን አንዳንዴ ግን በሕይወት መወራረድን እንኳ ሊጠይቅ ይችላል። ድፍረት አስቸጋሪና አደገኛ ሁኔታዎችን በጽናትና ያለ ምንም ፍርሃት ለመቋቋም የሚደረግ የእእምሮ ዝግጅት ነው። ሐዋርያው ጳውሎስ ሞራላዊ በሆኑና የራሱን ሕይወት እንኳ ለአደጋ በሚያጋልጡ ጉዳዮች ደፋር ወይም ቆራጥ ነበር፤ እንዲህ ሲባል ግን በፍጹም አይፈራም ማለት አይደለም። ምክንያቱም እርሱ ራሱ ሲናገር «እኔም በድካምና በፍርሃት፤ በብዙ መንቀጥቀጥ በእናንተ ዘንድ ነበርሁ» ብሏል (1ኛ ቆሮ. 2:3)። እንደገናም- «ወደ መቄዶንያም በመጣን ጊዜ፤ በሁሉ ነገር መከራን ተቀበልን እንጂ ሥጋችን አረፍት አልነበረውም፤ በውጭ ጠብ ነበረ፤ በውስጥ ፍርሃት ነበረ» ይላል (2ኛ ቆሮ. 7:5)። ምንም እንኳ ሆን ብሎ በራሱ ላይ ችግር ባይጋብዝም፤ ጌታን በሚመለከት ጉዳይ ግን ማንኛውንም መከራ በድፍረት ይጋፈጥ ነበር።

ማርቲን ሉተር ይህን ለመሪዎች የሚገባ ባሕርይ በከፍተኛ ደረጃ አሟልቶ የያዘ ሰው ነበር። እንዲህ ዓይነት ድፍረት ያላቸው እጅግ በጣም ጥቂት ሰዎች ብቻ መሆናቸውን አንዳንዶች ይናገራሉ። እምነቱን በተመለከተ ለሚቀርብለት ጥያቄ መልስ ለመስጠት ወደ ጳጳሳቱ ጉባዔ በሄደ ጊዜ፡- «ከፍርሃትና ከማምነው ነገር ወደ ኋላ ከማፈግፈግ ውጪ ከእኔ ማንኛውንም ነገር ልትጠብቁ ትችላላችሁ፤ አልሸሸም፤ ከእምነቴም በፍጹም አላፈገፍንም» ብሏል። የቅርብ ወዳጆቹ የሚጠብቀውን መከራና ሥቃይ በመግለጥ ከአቋሙ እንዲያወላውል ነግረውት ነበር። ሉተር ግን የቱንም ያህል ብዙ ጠላቶችና ተቃዋሚዎች ቢኖሩትም ማንኛውንም ነገር ለመቀበል ዝግጁ መሆኑን ነበር የተናገረው።

በኋላም መስፍኑ ፊት ሲቀርብ እምነቱን በአደባባይ እንዲክድ ተጠይቆ ነበር። «መሳሳቱን ከቅዱሳት መጻሕፍት ካላሳያችሁኝ ወይም ሌሎች ምክንያቶች በማቅረብ ካላስረዳችሁኝ በቀር በፍጹም እምነቴን አልክድም፤ በመማክርቱ ጉባዔ ወይም ጳጳሱ ፊት መቅረቤም የሚያመጣው ልዩነት የለውም፤ ምክንያቱም እነርሱ ራሳቸው እንደተሳሳቱ አውቃለሁና ሕሊናዬ የእግዚአብሔር ቃል እስረኛ ሆኖአል» ነበር ያለው።

ሉተር ከአቋሙ እንዲያፈገፍግና የሚያምነውን እንዲክድ ተጨማሪ ዕድል ተሰጥቶት ነበር። እርሱ ግን እጆቹን አጣምሮ ቀጥ ብሎ

በመቆም፡- «እዚህ ቆሜአለሁ፤ ከዚህ ሌላ ምንም ማድረግ አልችልም፡፡ እግዚአብሔር ይርዳኝ፡፡» በማለት በፍጹም እንደሚያፈገፍግ ተናግሮአል፡፡ ከመሞቱ ጥቂት ቀኖች ቀደም ብሎ ለተር በዚያ ጊዜ ስለነበረው ስሜት ሲያስታውስ «ስለ ምንም ነገር አልፈራሁም ነበር፤ እንዲህ ዓይቱን ድፍረት መስጠት የሚችል ደግሞ እግዚአብሔር ብቻ ነው፤ አሁን ያገኘሁትን ደስታና እርካታ አገኛለሁ ብዬ በወቅቱ አላሳብኩም ነበር፡፡ » ብሏል፡፡

ሰዎች ሁሉ የሉተር ዓይነት ድፍረት ይኖራቸዋል ብሎ ማሰብ አይቻልም፡፡ በግልጽም ይሁን በተዘዋዋሪ መንገድ ቅዱሳን መጻሕፍት ይህን ሐቅ ግልጽ አድርገዋል፡፡ አንድ ሰው ሊፈራ ይችላል፤ ይሁን እንጂ ድፍረቱን የሚያስመሰክረው የዚያ ፍርሃት ምርኮኛ ባለመሆን ነው፡፡ የቱንም ያህል ደፋሮችና ብርቱዎች ቢሆኑም በዘመናት መካከል የነበሩ የእግዚአብሔር ሰዎች በድፍረት እንዲጸኑ ተነግሮአቸዋል፤ «አይዞላችሁ፤ በርቱ!» ተብለዋል፡፡ በፍጹም ፍርሃት የማያውቃቸው ቢሆኑ ኖሮ ግን እንዲህ መባሉ ባላስፈለገም ነበር፡፡ መንፈሳዊ መሪ በሁኔታዎች ውስጥ ሁሉ ደፋር ሆኖ የመገኘት ኃላፊነት አለበት፤ ይህንንም ማድረግ የሚችለው በውስጡ በሚኖረው በመንፈስ ቅዱስ ኃይል ብቻ ነው፡፡

እስቲ፤ በዮሐንስ 20:19 እና የሐዋርያት ሥራ 4:13 ያሉትን ሁለት ጥቅሶች በማንጻጸር አንዳንድ ነጥቦችን ለማየት እንሞክር፡፡ ዮሐንስ 20:19 «ደቀ መዛሙርቱ ተሰብስበው በነበሩበት አይሁድን ስለፈሩ ደጃቸውን ተዘግተው ሳለ» ሲል፤ የሐዋርያት ሥራ 4:13 ደግሞ «ጴጥሮስና ዮሐንስም በግልጥ እንደተናገሩ ባዩ ጊዜ» ይላል፡፡ ከጥቂት ጊዜ በፊት አይሁድን ስለፈሩ በራቸውን ዘግተው ተቀምጠው የነበሩ ደቀ መዛሙርቱ አሁን ግን ሲፈሩዋቸው በነበሩ ሰዎች ፊት ቆመው በድፍረት ወንጌልን ሲሰብኩ እንመለከታለን፡፡ ለመሆኑ በአጭር ጊዜ ልዩነት ይህን ድፍረት ከየት አመጡት? ቅዱስ ቃሉ ለዚህ ጥያቄ መልስ ሲሰጥ «ሁሉም በመንፈስ ቅዱስ ተሞልተው ነበር» ይላል፡፡ መንፈስ ቅዱስ የአንድን ሰው ሕይወት ሲሞላና ሲቆጣጠር ያ ሰው ድፍረት ይኖረዋል፡፡ ምክንያቱም መንፈስ ቅዱስ «የኃይልና . . . ራስንም የመግዛት መንፈስ እንጂ የፍርሃት መንፈስ» ስላልሆነ ነው (2ኛ ጢሞ. 1:17)፡፡

የቱንም ያህል አስፈሪና አስደንጋጭ ሁኔታዎች ፊቱ ቢጋረጡበትም፤ የቱንም ያህል የሰዎችን ጥላቻና ተቃውሞ እንደሚያስነሳበት ቢያውቅም፤ እውነተኛ መሪ ጸንቶ ይቆማል እንጂ በፍጹም ከዓላማው አያፈገፍግም፡፡ አስቸጋሪ ሁኔታዎችን ረጋ ብሎ ያስተናግዳል እንጂ

የሰዎች ተቃውሞና ጥላቻ አይበግሩትም። ይህ ድፍረት እንዴት ታይቶ የሚጠፋ ወይም ወደ ላይ ወደታች የሚል ሳይሆን ዓላማው ግቡን እስኪመታ ድረስ የሚቀጥል መሆን ይኖርበታል።

በአስቸጋሪ ሁኔታ ውስጥ ቢሆኑ እንኳ መሪዎች በድፍረትና በቆራጥነት እንዲጸኑ ሰዎች ይጠበቃሉ። ሌሎች ሊፈሩና ሊርበተበቱ አንገታቸውንም ሊደፉ ይችላሉ፤ ይህ ግን ከመሪዎች አይጠበቅም። ችግርና እንቅፋት ቢጋረጥም፤ የሰዎችን ወኔ የሚሰልብ ሁኔታ ቢከሰትም እውነተኛ መሪዎች ተከታዮቻቸውን ያበረታታሉ፤ ያደፋፍራሉ። የሶሪያ ንጉሥ ሰናክሬም ብዛት ያለውን ሠራዊት ይዞ ለወረራ ቢዘጋጅም፤ የሚያስፈራና ልብን የሚያቀልጥ ኃይለ ቃል በመናገር የሕዝቡን ወኔ ለማዳከም ቢሞክርም ንጉሥ ሕዝቅያስ ግን በተረጋጋ ሁኔታ የሠራዊቱን አቋም ያደራጅ ነበር፤ «ጽኑ አይዟችሁ፤ ከእኛም ጋር ያለው ከእርሱ ጋር ካለው ይበልጣልና ከአሦር ንጉሥና ከእርሱ ጋር ካለው ጭፍራ ሁሉ አትፍሩ፤ አትደንግጡም። ከእርሱ ጋር የሥጋ ክንድ ነው፤ ከእኛ ጋር ያለው ግን የሚረዳንና የሚዋጋልን አምላካችን እግዚአብሔር ነው» በማለት ሕዝቡን ያበረታታ ነበር፤ ሕዝቡም ተጽናንቶአል (2ኛ ዜና 32:7-8)። ከአንድ እውነተኛ መሪ የሚጠበቀውም ይኸው ነው።

ትሑት መሆን አለበት

ምንም እንኳ ዓለም ይህን በተመለከተ ቀና አመለካከት እንደሌለው ቢታወቅም ትሑትና እግዚአብሔር የሚጠቀምባቸው ሰዎች ዓይነተኛ ምልክት ነው። በንግዳና በፖለቲካው እንዲሁም በተለያዩ የሥራ መስክ ያሉ መሪዎች ትሑት ሆኖ መገኘትን አይፈልጉም፤ ይልቁንም እነርሱ የሚፈልጉት በሕዝቡ ዘንድ ታዋቂ መሆንና ተቀዳሚውን ስፍራ መያዝን ነው። በእግዚአብሔር መመዘኛ መሠረት ግን ከፍተኛውን ስፍራ የሚይዘው ትሑትና ነው። ራስን ማክበርና ማዋደድን፤ ልታይ ልታይ ማለትና ክብርን መፈለግ የዚህ ዓለም መሪዎች ባሕርይ እንደሆነ ነበር ክርስቶስ የተናገረው። ወደፊት ለሚጠበቃቸው መንፈሳዊ ሥልጣንና ኃላፊነት ደቀ መዛሙርትን ሲያስተምር እንደ እርሱ ትሑት እንዲሆኑ እንጂ በተከታዮቻቸው ላይ የበላይነት ማሳየት እንደሌለባቸው ነገር አቸዋል (ማቴ. 20: 25-27) መንፈሳዊው መሪ ጌታውን ደስ ለማሰኘት ለአገልግሎቱ ራሱን መሥዋዕት አድርጎ ያቀርባል እንጂ የዓለምን ሙገሳና ጭብጨባ አይፈልግም።

መጥምቁ ዮሐንስ ታላቅ አገልጋይ ሊሆን የቻለው በዘመኑ የነበሩ ሰዎችን ዓመፅና ተንኲል በማጋለጡ፤ ልባቸውንም ስለታም በሆኑ ቃላት መውጋት በመቻሉ ነው ሊባል ይችል ይሆናል። ይሁን እንጂ

ከሴቶች ከተወለዱት መካከል መጥምቁ ዮሐንስን ታላቅ ሊያደርገው የቻለ ምሥጢር «እርሱ ሊልቅ እኔ ግን ላንስ ያስፈልጋል» በማለት ክርስቶስ ፊት ራሱን ትሑት ማድረጉ እንደነበር መዘንጋት የለበትም (ዮሐ. 3:30)። መንፈሳዊ ሰብዕናው በእነዚህ አጭር ቃላት ተካትቶአል።

እንደ መንፈሳዊነቱ ሁሉ የመሪው ትሕትናም በየጊዜው ማደግና መዳበር ይኖርበታል። ጊዜ ጊዜን እየወለደ በሄደ መጠን የጳውሎስ ትሕትናም እያደገና እየበዛ ይሄድ እንደነበር ማስተዋል በጣም ይጠቅማል። አሁን የሚጠላውንና የሚጸየፈውን ያለፈ ሕይወቱን በትዝታ ከቃኝ በኋላ ገና አገልግሎቱን በጀመረበት ወቅት «እኔ ከሐዋርያት ሁሉ የማንስ ነኝና. . . ሐዋርያ ተብዬ ልጠራ የማይገባኝ ነኝ» በማለት ትሕትናውን ገልጦአል (1ኛ ቆሮ. 15:9)። ሌላ ጊዜ ደግሞ ስለ ራሱ ሲናገር «ከቅዱሳን ሁሉ የማንስ ነኝ» ማለቱን ከኤፌሶን 3:8 መመልከት ይቻላል። በአገልግሎቱ ማብቂያ ላይ ጌታን ለመገናኘት እየተዘጋጀ ባለበት ጊዜ ደግሞ- «ከኃጢአተኞችም ዋና እኔ ነኝ» በማለት መስክሮአል (1ኛ ጢሞ 1:15)

ዊልያም ሎው የተባለ ሰው ትሕትናን በተመለከተ የሚከተለውን መናገሩ ይጠቀሳል፡-

«እያንዳንዱ ቀን በትሕትና የምናድግበትና ትሕትናችን የሚታይበት ቀን ይሁን፤ የሰዎችን ድካም እየሸፈንን፤ በጉጉናቸውን እያደነቅንና እያበረታታን፤ ችግራቸውን እየተጋራን፤ በስኬታቸው እየተደሰትን፤ ክፋታቸውን ቸል እያልን፤ ወዳጅነታቸውን እየተቀበልን፤ የሚፈጽሙትን ተንኮል ይቅር እያልን፤ የአገልጋዮች አገልጋይ በመሆን፤ ሌሎች የሚንቁትን ሥራ ለመሥራት ፈቃደኛ እየሆንን በትሕትና የምናድግበት ቀን ይሁንልን።»

በአንድ ወቅት ሳሙኤል ብሬንግል የተባለ ሰው «ታላቁ ዶክተር» የሚል ከበሬታ ቢሰጣቸውም እርሳቸው ግን በማስታወሻ ደብተራቸው እንዲህ በማለት ጽፈው ነበር፡-

«በሰዎች ፊት ታላቅ ሆኜ ብታይ እንኳ ያለ እርሱ ምንም ማለት እንዳልሆንሁ እንዳስተውል ጌታ ይረዳኛል፤ በራሴ ዓይኖች ፊት እንዳልታበይም ያግዘኛል። እርግጥ ነው፤ እርሱ ተጠቅሞብኛል፤ ይህም ቢሆን ፈቃዱ ስለሆነ እንጂ ሥራውን የሠራሁት እኔ አይደለሁም። መጥረቢያ ዛፎችን ስለቆረጠ መመካት አይችልም። ምክንያቱም ያለ እንጨት ቆራጩ መጥረቢያው ብቻውን ዋጋ የለውም። መጥረቢያውን የሠራው እርሱ ነው፤ ስለት እንዲኖረው ያደረገና ጥቅም ላይ

ያዋለው እርሱ ነው። እርሱ ሲጥለው ግን ለምንም የማይጠቅም የዛገ ብረት ሆኖ ይቀራል። ምን ጊዜም ይህን እንዳልዘነጋ ጌታ ይርዳኝ።»

ዛሬ ታላቅ የቤተ ክርስቲያን መሪ የሆኑ ሰዎች ትናንት ዝቅተኛውን ስፍራ ይዘው በትሕትና መንፈስ ያገለገሉ ናቸው።

ታማኝና ቅን መሆን አለበት

ጳውሎስ ውድቀቱንም ሆነ ስኬቱን አንድም ሳያስቀር የልቡን ሁሉ ገልጦአል፤ እንዲህ ለማድረግ ፈቃደኛ የሆንን እጅግ በጣም ጥቂት ሰዎች ነን። በጌታ ከማመኑ በፊት በነበረው ሕይወቱ እንኳ በንጹሕ ሕሊና እግዚአብሔርን የሚያገለግል ቅንና ታማኝ እንደነበር መመልከት ይቻላል (2ኛ ጢሞ. 1:3)። በኋለኛው ሕይወቱም ለቆሮንቶስ ሰዎች ሲጽፍ «የእግዚአብሔርን ቃል ቀላቅለው እንደሚሸቃቅጡት እንደ ብዙዎች አይደለንምና፤ በቅንነት ግን ከእግዚአብሔር እንደ ተላክን. . . በክርስቶስ ሆነን እንናገራለንና» ብሏል (2ኛ ቆሮ. 2:17)። በመለኮት ዓይኖች ፊት ራሱን ለማስመርመር አላመነታም (1ኛ ቆሮ. 4:4)።

በብሉይ ኪዳን ዘመን ቅንነትና ታማኝነት ከእስራኤል ይጠበቁ ነበር (ዘዳ. 18:13)። ቅንነት ማለት በሌላ አነጋገር ግልጽነት ማለት ሲሆን ይህም ሰውየው ራሱ እንኳ የማያውቀው በጥልቅ ሰብዕናው ውስጥ ያለ ባሕርይ ሊሆን ይችላል።

አገልግሎታቸውን በጀመሩበት ዘመን ታላቁ ሰባኪ ቢሊግራሃም ከእንግሊዙ ጠቅላይ ሚኒስትር ዊንስተን ቸርችል ጋር እንዲገናኙ ቀጠሮ ተይዞላቸው ነበር። በቀጠሮው መሠረት እዚያ ሲደርሱ ግን ያገኙት የእንግሊዝን ካቢኔ እንጂ ራሳቸው ጠቅላይ ሚኒስትሩን አልነበረም። ከካቢኔው ጋር ከተነጋገሩ በኋላ ከዚያ አዳራሽ ሲወጡ የተመለከቱ ቸርችል ወደ ሥራ ባልደረቦቻቸው ዘወር ብለው «አያችሁት ያንን ቅን ሰው» በማለት ተናግረዋል። ከአንድ የተዋጣለት የአስተዳደር ሰው የሚጠበቅ ዋነኛ ባሕርይ ምን ይመስልሃል? በማለት ለቀረበለት ጥያቄ አንድ የከፍተኛ ሥራ መስክ ባለቤት የሆነ ሰው የሰጠው መልስ- «ታማኝነት፤ ግልጽነት» የሚል ነበር። «ለምንገባው ቃል፤ ለተሰማራንበት የሥራ መስክ፤ በኃላፊነት በተሰጠን ገንዘብ ታማኝ እንሁን፤ በንግግርና በአመለካከታችን ቅን እንሁን» የሚል ነበር።

9

ለመንፈሳዊ መሪ የሚያስፈልጉ ባሕርያት - 2

እንዲሁም ዲያቆናት ጭምቶች፣ በሁለት ቃል የማይናገሩ፣ ለብዙ ወይን ጠጅ የማይገመጁ፣ ነውረኛ ረብ የማይወዱ፣ በንጹህ ሕሊና የሃይማኖትን ምሥጢር የሚይዙ ሊሆኑ ይገባቸዋል። እነዚህም ደግሞ አስቀድመው ይፈተኑ፤ ከዚያም በኋላ ያለ ነቀፋ ቢሆኑ በዲቁና ሥራ ያገልግሉ።

(1ኛ ጢሞቴዎስ 3:8-10)

ፈገግተኛና ሌሎችንም ፈገግ ማለኝት መቻል አለበት

የሰው ልጅ በእግዚአብሔር አምሳል የተፈጠረ እንደመሆኑ መጠን የአነጋገርና የአቀራረብ ለዛውም እንዲሁ ከእርሱ የተቀበለው ስጦታ ነው። ይሁን እንጂ ይህን ስጦታ ማዳበር የሚገባንን ያህል ልንቆጣጠረውም ይገባል። ለዛ ያለው አነጋገርና ቁም ነገር ላይ የተመሠረተ ቀልድ ውጥረትን ያረጋጋል፤ አስቸጋሪ ሁኔታዎችንም ያለዝባል። ለአንድ አገልጋይ የግል ሕይወትም ሆነ ለሥራው ይህ ነው የማይባል ጠቀሜታ ሊሰጠው ይችላል፤ አለመረጋጋትን በማስወገድ ዘና እንድንል ያደርጋል።

ሳሙኤል ጆንስን የተባለ ሊቅ አንድ ሰው ከጊዜው ጥቂቱን ከሳቂታዎችና ፈገግተኞች ጋር ማሳለፍ እንደሚገባው ይመክራል። ስለ ክርስትና ሃይማኖት አያሌ መጻሕፍትን በማዘጋጀት የታወቁ አንድ ሊቀ ጳጳስ ደግሞ- «አእምሮን በእውቀት ማጉልመስ አስፈላጊ የመሆኑን ያህል ደስታን የሚያፈራ ምድር እንዲሆን መኩትኩትና መንከባከቡም የዚያኑ ያህል አስፈላጊ ነው» ይላሉ። አግነስ ስትሪክላንድ የተባለች አንዲት እውቅ ክርስቲያን ጸሐፊም «ከሥነ ምግባር ቀጥሎ ለአንድ ሰው እጅግ አላስፈላጊ የሆነ ባሕርይ ደስተኝነትና ፈገግተኝነት ነው» ብላለች። አንድ ጡረታ የወጣ ሚሲዮናዊ ቀሪ የዕድሜ ዘመኑን ወደሚጠርበት ቤት እንደሚሄድ ሲነግረው በጣም ቅር ብሎት ነበር። ከጥቂት ወሮች በኋላ ደብዳቤ ሲጽፍ ግን- «ባላለፍኩት ዘመን ሁሉ እንደዚህ ያለ ደስተኝነትና ሳቂታነት የሞላው ቦታ ገጥሞኝ አያውቅም፤ ስለዚህም የተረጋጋ ሕይወት አለኝ» ብሏል።

በአንድ ወቅት «በስብከቶችህ ውስጥ የሚያስቁ ነገሮችን ታበዛለህ» የሚል ትችት ቻርለስ ስፐርጂን ለተባለው ሰባኪ ቀርቦለት ነበር። እርሱም ሲመልስ «ምን ያህሉን አስቂኝ ነገር ሳልናገር እንደቀረሁ

ብታውቁ ኖሮ ከነቀፋችሁ የበለጠ ታመሰግኑኝ ነበር» ብሏል። ሰዎችን ፈገግ ሊያደርግና ሊያስቅ በሚችል ሁኔታ ስብከትን ማቅረብ ምን ያህል አስፈላጊ እንደሆነ ሲናገርም «እርግጥ ነው በስብከቶቹ ውስጥ አንዳንድ ሊያስቁዋችሁ የሚችሉ ነገሮችን አቀርባለሁ፤ ታዲያ፤ ይህን ማድረግ ነውሩ ምኑ ላይ ነው? አንድ ሰባኪ ፈገግተኛ ቢሆንና ሌሎችንም ማሳቅ ቢችል ኃጢአት ሊሆን አይችልም፤ እንዲያውም ወንጀል የሚሆነው ሰዎች እየሳቁ ስብከቱን ከመስማታቸው ይልቅ ጭልጥ ያለ እንቅልፍ እንዲወስዳቸው ማድረግ ነው» ነበር ያለው።

አንድ ሌላ ክርስቲያን ጸሐፊ ደግሞ

«ፈገግተኛና ደስተኛ ፊት የኮስታራ ፊትን ያህል እምነትን አያመለክትም ያለው ማነው? ለመሆኑ ሳቅና ደስታን የዓለማውያን ብቻ ነው ያለው ማን ነው? አንዳንድ አስፈላጊና ጠቃሚ ነገሮችን ከቤተ ክርስቲያናችን አስወግደናል፤ አውቀንም ይሁን ሳናውቅ ዕንቁዎቻችንን በእራዎቻችን ፊት አውጥተን ጥለናል። ቤተ ክርስቲያን ችግር ላይ የወደቀችው ለዳንስ ቤቶችና ለምሽት ክበቦች ብቻ የተፈቀደ ይመስል ሳቅና ፈገግተኝነት ነውር ነው ያለች ጊዜ ነው» ብሏል።

ሳቂታነትና ፈገግተኝነት በአገልጋይ ሕይወት ትልቅ ስፍራ ሊሰጠው ይገባል። አንድ አገልጋይ ይህን ከጣ አንድ ውድ ነገር አጥቶአል ማለት ነው። ዘይት የዘጋውን ብረት እንደሚያለሰልስ ሁሉ ሳቅና ፈገግተኛ ነትም የደረቀ ሕይወትን ያለዝባል።

አንድ ሌላ በሕንድ አገር ያገለግል የነበረ ሰው ደግሞ

«ሳቂታና ፈገግተኛ ያልሆነ የተዋጣለት ክርስቲያን መሪ ገጥሞኝ አያውቅም። እርሱ ካለበት ሁኔታ ባሻገር ነገሮችን መመልከት የሚችል ሰው ደስተኛና ፈገግተኛ ነው። ሳቂታና ፈገግተኛ ሕይወት ውድ ቅርሶችን የምናስቀምጥበት ሳጥን ያህል በክብር ልንይዘው የሚገባ ነው። እኛ ራሳችን የጌታን ደስታ የተለማመድን ሳቂታና ፈገግተኛ እስካልሆንን ድረስ ሌሎችን ወደ ተፈላጊው ግብ መምራት አንችልም። በጌታ ደስ መሰኘትና ፈገግተኝነት ፈጽሞ የማይነጣጠሉ ነገሮች ናቸው» ብሎአል።

አንድ ሌላ ሰሃምሳ ዓመት ጌታን ሲያገለግል የኖረ ሰው ደግሞ- «ባሳለፍኩዋቸው አያሌ ዓመታት አገልግሎት የተሳካላቸው ሰዎች በሙሉ የእግዚአብሔር ጸጋ የበዛላቸውና ፈገግተኛ የሆኑ ሰዎች እንደነበሩ ተረድቼአለሁ» አለ። ሰዎችን ፈገግ ማለኝት መቻል

ለአገልግሎታችን ለዛና ጣዕም ይሰጠዋል፤ ለሰብክታችን ውበት ከመስጠቱም በላይ የሰሚዎችን ልብ ያዘጋጃል።

ፈገግ እያሰኘና በቀልድ እያዋዛ ስብከቶቹን በማቅረብ ይታወቅ ስለነበረ አንድ ታላቅ ሰባኪ ሰዎች ሲናገሩ እንዲህ ብለዋል፡- «አንዳንዴ ጣል በሚያደርገው ቀልድ ጉባኤው በላቅ ያወካል፤ ይሁን እንጂ በቁም ነገርና በተቀደሱ ነገሮች አይቀልድም። የሚያስቅ ነገር ከተናገረ በኋላ በዚያው ሳይወሰዱ ወዲያውኑ ወደ ዋናው ቁም ነገር ይመለሳል፤ ሰዎችም ንቁ ሆነው ስብከቱን ያደምጡለታል።» ሰዎችን ፈገግ የማሰኘት ችሎታችን ውጤት የሚለካው በተገቢው ቦታ ስናውለው ነው፤ ያ ካልሆነ ግን ቧልትና ቁም ነገርን መለየት አልቻልንም ማለት ነው። ፈገግተኛና ሌሎችን ፈገግ የማሰኘት ስጦታ የታደለ ሰው መቼ በዚያ ስጦታ መጠቀም እንዳለበት ጊዜና ሁኔታውን ለይቶ ያውቃል።

በአስፈላጊው ጊዜ ይቆጣል

ቁጠኝነት ለአንድ መሪ አስፈላጊ ነው ብሎ መናገሩ ትንሽ እንግዳ ይመስላል። እንዲያውም የሚቆጣ ሰው ጨርሶ ለአገልግሎት ተፈላጊ አይደለም ሊባልም ይችላል። ግን እውነቱን እንናገር ከተባለ የመሪዎች ሁሉ የበላይ የሆነው ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ራሱ የተቆጣጣት ጊዜ እንደነበር ተጽፎ የለም? «ዙሪያውንም እየተመለከተ በቁጣ አያቸው» (ማር. 3:5)። ጽድቅን መሠረት ያደረገ ቁጣ ከፍቅር ባላነሰ መልኩ አስፈላጊ ነው፤ ሁለቱም የእግዚአብሔር ባሕርያት ስለሆኑ፤ አንዱን ከሌላው መነጠል አንችልም። እጁ የሰለለውን ሰው መፈወስ የተቃወሙ ሰዎችን ኢየሱስ የተቆጣው ለዚያ ሰው ከነበረው ፍቅር የተነሣ ነበር። በቤተ መቅደሱ ግቢ ውስጥ ይሸጡና ይለውጡ የነበሩ ሰዎችን የተቆጣው ለእግዚአብሔር አባቱ ከነበረው ፍቅር የተነሣ ነበር፤ ለአሕዛብ ሁሉ ጸሎት ቤት መሆን የነበረበት ቤተ መቅደስ የወንበዴዎችና የወረበሎች ዋሻ መሆኑን ሲመለከት ለእግዚአብሔር ክብር ተቆረቆረ፤ ስለዚህም ተቆጣ (ማቴ. 21:13፤ ዮሐ. 2:15-17)።

ብሔራዊና መንፈሳዊ ውድቀት በበዛበት ዘመን ተነሥተው የአገርን ታሪክ የለወጡ ሰዎች በነበረው ፍትሕ አልባነትና ሥርዓት መጓደል ቁጣ ያደረባቸው ነበሩ፤ የእግዚአብሔርን ክብር የሚዳፈር፤ በአምሳሉ የተፈጠሩ የሰው ልጆችን የሚያዋርድ ሥርዓት ተዘርግቶ በማየታቸው ቁጣቸው ነደደ። ዊልበር ፎርስ የተባለውን ሰው የነጻነት እንቅስቃሴን እንዲያቀጣጥል ያነሣሣው ሰዎች እንደ ዕቃ ሲሸጡና ሲለውጡ መመልከቱ ያሳደረበት ቅዱስ ቁጣ ነበር።

ኤፍ ደብልዩ ሮበርትሰን የተባለ ሰባኪ ደግሞ አንድ ጊዜ ለየት ባለ ሁኔታ ጽድቅ ላይ የተመሠረተ ቁጣ ተሰምቶ እንደነበር ሲናገር

«ሳላውቀው ደሜ ፈላ፤ በሕይወት ዘመኔ በፍጹም በማላውቀው ኃይል ተሞላሁ፤ በቀጣፊዎችና በአታላዮች ላይ እንደዚያ መሆኔ ተገቢ ነበርና ደስ አለኝ» ብሎአል። ማርቲን ሉተርም እንዲሁ ስለ ራሱ ሲናገር «አንድን ነገር በተገቢው መንገድ መሥራት የምችለው በቁጣና በእልህ ስነሣሣ ነው፤ ያኔ ምንም ዓይነት እንቅፋትና መሰናክል አይገታኝም» ነበር ያለው። በቦታውና በአስፈላጊ ጊዜ መቆጣት ትክክል መሆኑ ቢታመንበትም ወደ ኃጢአት በሚያመራ ሁኔታ አለአግባቡ ልንጠቀምበት እንደምንችል መዘንጋት የለበትም። ሐዋርያው ጳውሎስም ጽድቅ ላይ በተመሠረተ ሁኔታ መቆጣት ተገቢ መሆኑን ሲናገር «ተቈጡ፤ ግን ኃጢአት አታድርጉ» ይላል። ጽድቅን በሚያንጸባርቅ ሁኔታ መቆጣት ከራስ ወዳድነት የጸዳ ነው። የራስ ጥቅምና ፍላጎት ላይ የተመሠረተ ቁጣ ግን ምን ጊዜም ኃጢአት ነው። ለእውነትና ለመልካም ነገር ቅንዓት ሊኖረን ይገባል፤ የእግዚአብሔርን ክብር ግቡ ያደረገ ቁጣ ተገቢ ነው።

በትለር የሚባሉ አንድ አገልጋይ ቁጣ ኃጢአት ሊሆን የሚችልባቸው አምስት ነጥቦችን አስቀምጠዋል፡-

- ለራሳችን በማድላት ወይም በመቆርቆር ብንቆጣ ኃጢአት ነው፤ ምክንያቱም ምንም ሳንነካ የተጉዳን መስሎን በመቆጣታችን ነው።
- ለምን ተነካሁ በሚል መንፈስ የደረሰብንን በደል ከመጠን በላይ ብናጋንነው ራሱ በደል ነው።
- ምንም በደል ሳይደርስብን ሁኔታዎች ስላልተጣጣሙልን ብቻ ብንቆጣና ቅርታ ቢሰማን ኃጢአት ነው።
- ተገቢ የሆነ ቁጣ ከአግባብ ቢወጣና ከመጠን ቢያልፍ ትክክል አይሆንም።
- ቀድሞውኑ ከፍቶን እያለ የሚደርስብንን በደል እንደምክንያት ስንቆጥረው ኃጢአት ነው። በራሳችን ሕይወት ባለው ኃጢአት የመቆጣት ድፍረቱ ካለን፤ በሌሎች ሕይወት በምናየው ኃጢአትም እንዲሁ ጽድቅ ላይ የተመሠረተ ቁጣ ሊሰማን ይችላል።

ታጋሽና ልበ ሰፊ መሆን አለበት

ታጋሽነትና ልበ ሰፊነት ከአንድ እውነተኛ መሪ የሚጠበቁ ናቸው። ዮሐንስ አፈወርቅ የሚባል ከቤተ ክርስቲያን አባቶች አንዱ «ትዕግሥት የሥነ ምግባር ሁሉ ንግሥት ናት» ማለቱ ይጠቀሳል። ብዙ ጊዜ ግን ትዕግሥትን እንደ ደካማነት ወይም ሁሉንም አሜን ብሎ ከመቀበል ጋር ስለምናያይዘው ቃሉ በመጀመሪያ የነበረውን ትርጉም የሳተ ይመስላል።

ዊልያም ባርክሌይ የተባሉ እውቅ ክርስቲያን ምሑር 2ኛ ጴጥሮስ 1:6 ላይ ያለውን ሲያብራሩ እንዲህ ጽፈዋል፡፡

«ትዕግሥት ሲባል ሁኔታዎችን በቸልታ ወይም ባወጣ ያውጣው በሚል መንፈስ መቀበል ማለት አይደለም፡፡ ባለን ጽናት በእስቸጋሪ ሁኔታዎች ድል መቀዳጀት ማለት ነው፤ ችግርን በአልበገር ባይነትና ወኔ መጋፈጥ መቻል ማለት ነው፡፡ ክርስቲያናዊ ጽንዓትና ብርታት በሕይወት የሚገጥመንን ውጣ ውረድና ችግር እንደ አመጣጡ በጉብዝና መቀበልና ማስተናገድ፤ እስቸጋሪውን ሁኔታ ወደ ላይ እንደሚያወጣ መሰላል መጠቀም መቻልንም ያጠቃልላል፡፡ ትዕግሥተኛ ሰው ሊሰብሩት በሚችሉ ሁኔታዎች ውስጥ ቢሆንም ሳይሰበር ያልፋል፤ የወደፊቱንም ነገሮች በደስታና በቆራጥ ወኔ ለመቀበል ይዘጋጃል፡፡»

ትዕግሥት ለሽንፈት እጅ መስጠት ማለት አይደለም፡፡ የአንድ ሰው ትዕግሥት የሚለካው ከተለያዩ ሰዎች ጋር በሚያደርገው ግንኙነት ነው፡፡ ሐዋርያው ጳውሎስ ከማርቆስ ጋር በነበረው የሥራ ግንኙነት ትዕግሥቱ ተፈትኖ እንደነበር ይታወቃል፡፡ ሐድሰን ቴለር ደግሞ ከዚህ አኳያ ድካሙን ሲገልጥ «የታመንኩባቸውና አደራ የጣልኩባቸው ሰዎች ግድ የለሽና ልግመኛ ሆነው ሳገኛቸው በጣም እናደዳለሁ፤ ሆኖም ትዕግሥት እንጂ ንዴት የትም እንደማያደርስኝ ይገባኛል፡፡ ይህ ደካማ ጐኔ በመሆኑ አዝናለሁ» ብሏል፡፡ ብዙ የተዋጣላቸው ክርስቲያን መሪዎችም ቢሆኑ ይህን በተመለከተ ፈተና ነበረባቸው፡፡ ሆኖም ተጠራጣሪው ቶማስን፤ ከሃዲውና ገንዘብ ወዳዱ ይሁዳን፤ ወላዋዩንና ችኩሉ ጴጥሮስን፤ በትዕግሥት የተቀበለ ጌታን ምሳሌነትን ከመከተል ሌላ ምን መፍትሔ ማግኘት ይቻላል?

ከእርሱ እኩል መጓዝ ባለመቻላቸው ተከታዮቹን ተስፋ እንዳያስቆርጥ አገልጋዩ ትዕግሥት ሊኖረው የግድ ነው፡፡ ወደፊት ከመገሥገሡ ሳይዘናጋ አንዳንዴም ቆም ብሎ አብረውት ያሉትን መጠበቅ አለበት፤ እጅግ ወደፊት ርቆ ከሄደ ከእይታ ሊሰወርባቸው ይችላል፤ እንዲህ ከማድረግ ግን ብዙም ሳይርቅ ከእርሱ ጋር አብረው እንዲገሠግሡ ድምፁን ሊያሰማቸው ይገባል፡፡ የቱንም ያህል ብርቱ ቢሆን አንድ ሰው ለሌሎች ያለው ርኅራኄ እስኪሟጠጥ ድረስ ጨካኝ ሊሆን አይገባም፡፡ «እኛም ኃይለኞች የሆንን የደካሞችን ድካም እንድንሸከም ይገባናል» (ሮሜ 15:1)፡፡ ለሰዎች ድካም ትዕግሥት የሌለው ሰው ትክክለኛ መሪ ሊሆን አይችልም፡፡ ብርታታትን የሚመዘነው ከመሪነት ኃላፊነታችን ሳንዘናጋ እርምጃችንን ከደካሞች ጋር በመመጠናችን እንጂ ወደፊት በመሮጣችን አይደለም፡፡ በጣም

የምንሮጥ ከሆነ ከተከታዮቻችን እይታ እንሰጠራለን፤ በጉ ተጽዕኖ ልናሳድርባቸውም አንችልም፡፡

ወላጁ አባቱን በተመለከተ አንድ ሰው በጽሑፍ ያስፈረው ደግሞ እንዲህ ይነበባል፡-

«የሚሰነዘርበትን አጉል ትችትና ተቃውሞ ያለ ምንም አሉታዊ ምላሽ የመቀበል ልማድ ነበረው፡፡ እንደ እውነቱ ከሆነም አንድ ክርስቲያን በምንም የማይናወጥ፤ ተስፋ የማይቆርጥና ታጋሽ መሆን ይገባዋል፡፡ እንደ ማዕበል የበረታ ትትት ቢሰነዘርበትም ሰምቶ እንዳልሰማ በማለፍ የእውነትን ቃል በመያዝ ወደፊት ይገባሉ፡፡ ዓለምን መለወጥ የቻሉ ሰዎች በእንዲህ ዓይነት ጽናት የሚቆሙ ሰዎች ናቸው፡፡»

ሰዎችን ከመጫን ይልቅ አምነውና ፈቅደው እንዲከተሉን የምንፈልግ ከሆነ ትዕግሥት በጣም አስፈላጊ ነው፡፡ እኛ ነገሮችን በምናይበት ሁኔታ ማየት የሚችሉት፤ አብረውን እርምጃ ለመውሰድም ፈቃደኛ የሚሆኑት መጀመሪያውኑ በጉዳዩ ሲያምኑበት ነው፡፡ እያንዳንዱ ሰው የየራሱን ውሳኔ በማድረግ በየአቅጣጫው እንዳይበታተን ከፈለግን ሰዎችን የማሳመንና ከጉናችን የማሰለፍ ብቃት ሊኖረን ይገባል፡፡

እቅድን ወደ ተግባር በመለወጥ ረገድ ሰዎችን ለአንድ ዓላማና ግብ ለማሰለፍ መሪነት ላይ ካለው ሰው ከፍተኛ ትዕግሥት ይጠበቅበታል፡፡ የተሰጠውን ኃላፊነት በአግባቡ መወጣት የሚችለውም ያኔ ነው፡፡ አንድ ሰው ሐድሰን ቴለርን በተመለከተ ሲናገር፡-

ይህን በተመለከተ ሐድሰን ቴለር ሕይወቴ ላይ ያሳደረውን በጉ ተፅእኖ በፍጹም አልረሳውም፡፡ ምንም እንኳ ለሥራው ይጠቅማሉ የሚላቸው እቅዶች ቢኖሩትም ሆን ተብሎ ከሚጋረጥበት ተቃውሞ የተነሣ እቅዶቹን እንደገና ሲያስተካክል፤ አንዳንዴም እርግፍ አድርጎ ሲተዋቸው አይቻለሁ፤ ይህንንም የሚያደርገው ፈርቶ ወይም ወላዋይ ስለነበር ሳይሆን ከጥቅሙ ይልቅ ጉዳቱ እንደሚያመዝን በመረዳቱ እንደሆነም አውቃለሁ፡፡ ይሁን እንጂ በትዕግሥትና በጸሎት በመትጋቱ በአንድ ወቅት ተቃውሞ የገጠማቸው እቅዶቹን ተግባር ላይ ሲያውላቸው አይቻለሁ ብሏል፡፡

ተግባቢና ለጓደኝነት የሚመች መሆን አለበት

ባሉት ጓደኞች ቁጥርና ጥራት የአንድ መሪን ብቃት ማየት ይቻላል፡፡ በዚህ መስፈረት መሠረት ከሄድን ደግሞ ሐዋርያው ጳውሎስ

በከፍተኛ ደረጃ የመግባባትና ጓደኞችን የማፍራት ችሎታ ነበረው ማለት እንችላለን። ሰዎችን የሚወድና በቀላሉ ወዳጆችን ማፍራት የሚችል ነበር። ከጢሞቴዎስ ጋር የነበረው መቀራረብ ሽማግሌ ከወጣት ጋር ተግባብቶ መሥራት እንደሚችል ዓይነተኛ ምሳሌ ሊሆን ይችላል፤ ከሉቃስ ጋር የነበረው ግንኙነትም በዘመኑ ከነበሩ ሰዎች ጋር በአሳብ ተጣጥሞ መሥራት እንደሚችል ምሳሌ ሊሆን የሚበቃ ነው።

«ከፍተኛ የመሪነት ብቃቱ ያለው ሰውን ሁሉ ጓደኛ ማድረግ መቻሉ ላይ ነበር። አጠገቡ ያለውን ማንኛውንም ሰው እንዲሁም የሰው ልጆችን ሁሉ የሚወድድ ነበር።» በማለት ዶክተር ኤ.ቢ ሲምፕሰንን አስመልክቶ በተዘጋጀ አንድ ሥነ ሥርዓት ላይ የተላለፈው መልእክት ጭብጥ አሳብ፤ መንፈሳዊ መሪ ሰዎችን የሚወድድና ተግባብቶ የመሥራት ችሎታ ሊኖረው እንደሚገባ የሚያመለክት ነበር። ዳዊትም እንዲሁ ሊሞቱለት ፈቃደኛ የሆኑ ሰዎችን ማፍራት የቻለው በነበረው ወዳጆችን የማፍራት ችሎታ ነበር። የተከታዮቹን አመኔታና ስሜት መማረክ በመቻሉ በሽኩሽኩታ የተናገረውን እንኳ እንደ ትእዛዝ እስከ መቀበል ድረስ አብረውት የነበሩ ባለሥልጣኖች በጣም የሚያከብሩት ሰው ነበር (2ኛ ሳሙ. 23:15-16)። ለእነርሱ ሕይወቱን ለመስጠት እንኳ ዝግጁ መሆኑን ሰላወቁ፤ እነርሱም ሕይወታቸውን ሊሰጡት ዝግጁ ሆነዋል።

«በአዲስ ኪዳን ውስጥ የጳውሎስን ያህል ብዙ ጠላቶች ያሉት ሰው አልነበረም፤ ያም ሆኖ ግን የእርሱን ያለ ታማኝ ወዳጆች ያላቸው ጥቂቶች ናቸው። ከእርሱ ጋር ከነበራቸው የጠበቀ ግንኙነት የተነሣ ማንነታቸው ከእርሱ ማንነት ጋር ተዋሕዶ ነበር ማለት ይቻላል።»

ጀኔራል ደጉልን የመሳሰሉ ሰዎች ትልቅነታቸውን ያስመሰከሩት ከሕዝብ ፈንጠር ብለው በያዙት ዓላማ በመቆማቸው እንደሆነ ግልጽ ነው። በአንጻሩ የጳውሎስን ትልቅነትና የመሪነት ችሎታ የሚታየው የሰዎችን ፍቅርና ታማኝነት ለማግኘት የቻለ ተግባቢ ሰው በመሆኑ ነበር። እርግጥ ነው፤ ለክርስቶስና ለወንጌሉ ፍቅር እርሱ የሚቀበለውን መከራ እነርሱም እንደሚቀበሉ ያውቃሉ፤ ያም ሆኖ ግን፤ ምን ያህል እንደሚወድዳቸው ስለሚያውቁ በማንኛውም ችግር ሁሉ አብረውት ለመሆን ቆርጠዋል። መልእክቶቹን ረጋ ብለን ብናነብ አብረውት የነበሩ ሰዎችን ምን ያህል ይወዳቸው እንደነበርና ለእነርሱ የነበረውን አድናቆት ሲገልጥላቸው እናያለን።

አንድ መሪ ሊኖረው የሚገባ ሌላው ችሎታ ደግሞ ከሌሎች ውስጥ መልካም ነገርን የማውጣት ችሎታ ነው። ከዚህ አኳያ የተዋጣለት ሆኖ

ለመገኘት ተከራክሮ ከማሸነፍ ይልቅ ሰዎችን በግል በመቅረብ ወዳጅ ማድረግን ይጠይቃል። ይህን በተመለከተ አንድ እውቅ ሰው ምክራቸውን ሲለግሱ «ሰዎችን መግዛት ከፈለግህ መጀመሪያ ልባቸውን ግዛ። የቱንም ያህል አሳማኝ ምክንያቶችን ማቅረብ የምትችል ተከራካሪ ብትሆን እንኳ በእውነተኛ ዓደኝነት የሰዎችን ልብ መማረክን ያህል ውጤት አታገኝበትም» ይላሉ።

ወንጌል ለቪየትናም እንዲዳረስ ከፍተኛ አስተዋጽኦ ስላደረጉት ሮበርት ኤ. ጄፍሪይ ባዘጋጁት የሕይወት ታሪክ ላይ ኤ. ደብልዩ ቶዘር የተዋጣላቸው መንፈሳዊ መሪዎች ሁሉ በጋራ ስለነበራቸው ባሕርይ አመልክተዋል።

«የተዋጣላቸው መንፈሳዊ መሪዎች ሁሉ ልብ ሰፊዎች ነበሩ። ፍቅርና ተግባቢነትን ምንም ነገር ሊተካው አይችልም። የእነዚህ ባሕርያት ባለቤት የሆኑ ሰዎች ሌሎች ላይ በግጥ ተጽዕኖ በማሳደር ረገድ በጣም የተሳካላቸው ናቸው። የቱንም ያህል የተማርን መሆናችን ብቻውን ይህን ማድረግ አይችልም። የቱንም ያህል የመጽሐፍ ቅዱስ እውቀት ቢኖረንም የትም አያደርሰንም። ሮበርት ጄፍሪይ ሰዎችን ባሉበት ሁኔታ የሚወድዱ ነበሩ፤ የቆዳ መልክን ግምት ውስጥ ሳያስገቡ የሰው ልጆችን በሙሉ መቀብል የሚችሉ ነበሩ።»

መንፈሳዊ ጉዳዮችን በተመለከተ ቻርለስ ስፐርጂንን ያህል በዘመኑ በነበሩ ላይ ከፍተኛ ተጽዕኖ ማሳደር የቻለ አገልጋይ አልነበረም ማለት ይቻላል። የእኚህን ታላቅ ሰባኪ የሕይወት ታሪክ ያዘጋጀ ሰው እንደሚለው ከሆነ አብረዋቸው በነበሩ ሁሉ ላይ ይህ ነው የማይባል ሥልጣን ነበራቸው፤ ይህም ሊሆን የቻለው ከሌሎች የተለዩ በመሆናቸው ሳይሆን፤ ለሰዎች ሁሉ ተገቢውን ዋጋ እና አክብሮት የሚሰጡ በመሆናቸው ነው። ሰዎች ሁሉ መንፈሳዊ ሥልጣናቸውን በአክብሮት ይቀበሉላቸዋል፤ ለዚህም ምክንያቱ ሥልጣናቸው ጥበብንና ከሰዎች ጋር ተግባብቶ መሥራትን መሠረት ያደረገ ስለሆነ ነበር።»

ኢየሱስ ክርስቶስ ከዳዊት ወይም ከጳውሎስ የበለጠ ተከታዮቹን በፍቅርና በወዳጅነት መንፈስ መምራት የቻለ ሰው ነበር። በተመለከተ «የወደዳቸውን እስከ መጨረሻ ወደዳቸው» በማለት ተጽፎአል (ዮሐ. 13:1)። መጨረሻው ላይ የጴጥሮስን ልብ የሰበረውና «ጌታ ሆይ፣ አንተ ሁሉን ታውቃለህ፤ እንድወድህ አንተ ታውቃለህ።» ያሰኘው ይህን ፍቅር በማወቁ ነበር (ዮሐ. 21:17)።

ዘዴኛና ብልህ እንዲሁም የንቁ አእምሮ ባለቤት ሊሆን ይገባል።

ዘዴኛ ስንል አስቸጋሪ ከሆኑ ሰዎች ጋር በሚኖረን ግንኙነት ጥንቃቄ የሚያሻቸው ጉዳዮችን በማስተናገድ ረገድ ሊኖረን ስለሚገባ ብልህነትና ነገሮችን የማመዛዘን ችሎታ መናገራችን ነው። እንዲህ ያለው ሰው ተገቢና ትክክለኛውን ነገር በወቅቱ ለማቅረብ ንቁ ነው፤ ስላከናወነት ወይም ስላቀረቡት ገንቢ አሳብ ሰዎችን ማድነቅና ማመስገንንም ያውቅበታል፤ አላስፈላጊ ጭቅጭቅ ሊያመጡ የሚችሉ ነገሮችን በጥንቃቄ ይይዛል።

በመሠረታዊ አሳብ ደረጃ ዘዴ ወይም ብልሃትና ንቁ አእምሮ የተያያዙ ናቸው። ይሁን እንጂ ባለ ንቁ አእምሮ መሆን ከጮሌነት ጋር በተያያዘ ሁኔታ ስለሚቀርብ ቃሉ ትክክለኛውን ትርጉም የሳተ ይመስላል። ገንቢ በሆነ መልኩ እነዚህን ባሕርያት ስንጠቀምባቸው ግን ከአቋማችን ሳናወላውል፤ ሰዎችንም ሳናስቀይም አመለካከታችንን እንዲጋሩ ማድረግ ይቻላል፤ ለያዝነው ዓላማም ከጉናችን ማሳለፍ ይቻላል። በተለይ ለመንፈሳዊው መሪ እነዚህ ባሕርያት ይህ ነው የማይባል ጠቀሜታ ይኖራቸዋል። ዓላማው ሰዎችን መርዳት እስከሆነ ድረስ፤ አሳቡንና እቅዱን በእርሱ ስፍራ ሆነው እንዲመለከቱ የማድረግ ችሎታ ሊኖረው ይገባል። ይህን አጥብቀን መፈለግ፤ ማዳበርና ማሳደግ ተገቢ ነው።

አንዳንድ ነገሮች ከፍተኛ ጥንቃቄ የሚያሻቸው በመሆኑ ከአያያዝ ወይም ከአቀራረብ ጉድለት ሊበላሹ ይችላሉ። በተለይም ደግሞ የግለሰብ ሕይወትን የሚመለከቱ ጉዳዮች በቀላሉ ሌላውን ወገን ማስቀየም ይችላሉ፤ እንግዲህ እንዲህ ያሉ ጉዳዮችን የሌሎችን መብት ሳንጋፋ መፍትሔ ላይ ለመድረስ አንድ መሪ ይህን ችሎታ አጥብቆ መፈለግ ይኖርበታል። የዚህ ችሎታ ባለቤት ሆኖ መገኘት ደግሞ ራስን በሌሎች ቦታ አድርጎ ማየትና ምን ሊሰማቸው እንደሚችል መረዳትን ይጠይቃል።

መሠረታዊ አሳቡን ሳይለቅ አንድን ነገር በብልሃት መናገር እንደሚቻል ሁሉ፤ ማስተዋል በጉደለው ሁኔታ ማቅረብም ይቻላል። ነገሮች ከአቀራረብ ወይም ከአያያዝ ሊበላሹ ስለሚችሉ ጥንቃቄ ያሻቸዋል ያልነውም በዚህ ምክንያት ነው። ጫማ ሠራው ለደንበኛው «የእኔ እመቤት፤ እግርሽ ትልቅ ስለሆነ ይህ ጫማ አይበቃሽም» አላት። ሌላው ጫማ ሠሪ ግን «የእኔ እመቤት፤ ጫማው ትንሽ ስለሆነ አይበቃሽም» አላት። በመሠረተ አሳብ ደረጃ ሁለቱም አንድ ዓይነት ነገር ነበር የተናገሩት፤ ይሁን እንጂ አንደኛው የደንበኛውን ስሜት ሳይጉዳ በዘዴና በብልሃት ሲናገር ሌላው ግን ማስተዋል በጉደለው

ሁኔታ ተናግሮአል። ሌትየዋ የትኛውን ጫማ ሠራ የወደፊት ደንበኛዋ እንደምታደርግ መገመት ይቻላል።

የተስፋይቱ ምድርን ለእስራኤላውያን ያከፋፈለው ኢየሱስ ምን ያህል መጽሐፍ ቅዱሳዊ ዘዴና ብልሃትን እንደተጠቀመ መመልከት ይቻላል። የሰው ልጅ በተፈጥሮው ራስ ወዳድ እንደመሆኑ መጠን የበታ ክፍፍሉን በተመለከተ በሕዝቡ መካከል የክረረ ጸብና አለመግባባት ሊፈጠር ይችል ነበር፤ ኢየሱስ ግን እንዲህ ያለውን ጉዳይ በብልሃትና በዘዴ በመያዙ ሊፈጠር የሚችለውን አለመግባባት ማስወገድ ችሎአል። ይህ የአእምሮ ንቃትና ብስለት ውጤት ብቻ ሳይሆን ከአምላኩ ጋር ከነበረው ቀረቤታ ያገኘው ጥበብ ነበር። ሌላ መሠረዋ መሥራትን በተመለከተ በሮቤልና በጋድ ነገዶች መካከል ተፈጥሮ የነበረውን አለመግባባት ለመፍታት የተጠቀመበት ዘዴና ብልሃትም የተፈጥሮ ችሎታውን ብቻ ሳይሆን ከእግዚአብሔር ትምህርት ቤት የተማረ መሆኑን ይመለከራል።

እርሱ ራሱ ባያውቀውም እንኳ ዊልያም ኬሪ የተባለው ሚሲዮናዊ በዘዴና በብልሃት ሰዎችን መምራት የተካነ ሰው እንደነበር ሲመለከር አንድ ጸሐፊ እንዲህ ብሎ ነበር። «ሰዎችን የመምራትና የማስተዳደር ችሎታ ነበረው። ይህንንም የሚያደርገው በሥልጣኑ አለአግባብ ሳይጠቀም፤ ሌሎችም የበታችነት ሳይሰማቸው ነበር፤ በዚህ ሁኔታ ምንም ሳይጨነቅ ማድረግ የነበረበትን ሁሉ አድርጎአል።» በተለይም ደግሞ ዘዴና ብልሃት በጣም ውጤታማ የሚሆኑት ብዙ ሳንጨነቅና ሳናስብበት ስንጠቀምበት ነው፤ ይህ የሚሆነው ደግሞ ከባሕርያችን የተዋሐደ ሲሆን ነው።

ሌሎችን የመቀስቀስና የማነሣሣት ችሎታ ሊኖረው ይገባል

ሌሎችን ለአገልግሎትና ለመስዋዕትነት ማነሣሣት መቻል የአንድ መንፈሳዊ መሪ ዓይነተኛ ምልክት ነው። በእርሱ ውስጥ የሚቀጣጠለው የአገልግሎት መንፈስ እንደ ሰደድ እሳት ሁሉ ሌሎችም እንዲቀጣጠሉና ደምቀው እንዲያበሩ ያደርጋቸዋል። እውነተኛ አገልጋይ የሥራ ሰው ከመሆኑ ባሻገር ሌሎችንም ለሥራ ያነሣሣል። መንፈሳዊ ቅንዓትና ተነሳሽነትን ወደ ሌሎች የማስተላለፍ ልዩ ክህሎት አለው።

ፓስተር ሼይ ቻይና ካፈራቻቸው ክርስቲያን መሪዎች አንዱና ዋናው እንደነበረ ይታመናል። ይህ ሰው ሌሎችን የመቀስቀስና ለሥራ የማነሣሣት ከፍተኛ ችሎታ ነበረው። አንድ ጊዜ በጌታ ሥራ በጣም ይቀርበው ለነበረ ወንድም «ይህ ሰው የተዋጣለት መሪና ሌሎች ላይ በጉ ተጽእኖ ማሳደር የቻለው ለምን ይመስልሃል?» በማለት ለቀረበለት

ጥያቄ ሲመልስ «ከዚህ አንጻር ከፍተኛ ችሎታ እንደነበረው ግልጽ ነው፤ ምንም ሳይጨነቅበትና ጥረት ሳያደርግ ሰዎችን የመቀስቀስና የማነሣሣት ስጦታን ተክኖኢል። እነርሱም ሳይጨነቁና ግዳጅ ሳይሰማቸው ይከተሉታል፤ ልባቸውንም ያሳርፉበታል። ከዚህም የተነሣ ታላላቅ ነገሮችን ማድረግ ችሎአል። ከእርሱ ጋር ያለ ማንኛውም ሰው ስለ ክርስትናና የአገልግሎት ሕይወት መገንዘቡ የማይቀር ነው» ብሎአል።

ነህምያም በከፍተኛ ደረጃ ይህ ችሎታ ነበረው። ወደ ኢየሩሳሌም ሲደርስ የሕዝቡ ልብ ዝለና ወኔያቸውም ተዳክሞ ነበር የጠበቀው። ይሁን እንጂ፤ በእንደዚያ ያለ ሁኔታ የነበረውን ሕዝብ ወኔ በመቀስቀስ ለሚፈለገው ሥራ በግብረ ኃይል ደረጃ ማነሣሣት ችሎአል። «የሕዝቡም ልብ ለሥራው ጨከነ» የሚለውን ማንበብ የተቻለውም ከዚህ የተነሣ ነው። በዚህ ሁኔታ ከህምያ የሕዝቡን መንፈስ ባያነሣ ፍሮ ኢየሩሳሌምን እንደገና የመሥራቱ ጉዳይ መፈጸም ቀርቶ አይጀመርም ነበር።

የእንግሊዝ ጠቅላይ ሚኒስትር የነበሩት ዊንስተን ቸርችልም ይህን በከፍተኛ ደረጃ ተክነው እንደነበር ይታወቃል። በሁለተኛው የዓለም ጦርነት ፈረንሣይ በጀርመን ሠራዊት ሥር ወድቃ ነበር፤ እንግሊዝም ያንን ሠራዊት ብቻዋን መጋፈጥ ነበረባት። በሁኔታው የተደናገጠው የእንግሊዝ ካቢኔ የሚይዘው የሚጨብጠው ጠፍቶት ግራ ተጋብቶአል፤ ይህም ያለ ምክንያት አልነበረም። በዚህ ጊዜ ተስፋ ቆርጠውና አዝነው የነበሩ የሥራ ጓደኞቻቸውን ዙሪያውን ከቃች በኋላ ዊንስተን ቸርችል፤ «የተከበራችሁ ወገኖቼ፤ ይህ በከፍተኛ ደረጃ ተነሣሽነታችንን ሊያሳድገው እንጂ ተስፋ እንድንቆርጥና ሁኔታውን በቸልታ እንድንቀበል ሊያደርገን አይገባም» በማለት ተናገሩ። ሕዝቡን እንደ አንድ ሰው በማነሣሣት ለድል እንዲበቃ ያስቻሉት ከዚህ የተነሣ ነበር።

እቅዶችና ውሳኔዎችን ወደ ተግባር የሚተረጉም የአስተዳደር ሰው ሊሆን ይገባል

የቱንም ያህል ትልልቅ መንፈሳዊ እይታ ቢኖረው እቅዶችና ውሳኔዎችን በተግባር የመተርጎም አቅም ከሌለው በቀር አንድ ሰው ምንም ማከናወን አይችልም። እርግጥ ነው፤ ከሚገባ በላይ አስተዳደራዊ ጉዳዮች ላይ ስናተኩር የመንፈስ ቅዱስን አሠራር ችላልንለው እንችል ይሆናል፤ ከዚህም የተነሣ ራሱን የቻለ ችግር ሊፈጠር ይችላል። ሁልጊዜ ይህ ዓይነት ችግር ሊፈጠር ይችላል ማለት ግን አይደለም። ምክንያቱም እቅዱን በተግባር የመተርጎም አቅም ያላቸው

መሪዎች ስላልነበሩት ብዙ ተስፋ የተጣለባቸው የእግዚአብሔር ሥራዎች ያለ ውጤት ቀርተዋል።

ሰር ጆርጅ አዳም ስሚዝ የተባሉ ሰው ትንቢተ ኢሳይያስን በተመለከተ በጻፉት ማብራሪያ «ፍርድ» የሚለው ቃል ተገቢውንና መልእክቱን ማስተላለፍ በማይችል ሁኔታ መተርጎሙን ይናገራሉ። እንደ እርሳቸው አመለካከት ይህ ቃል፡ «ዘዴ፣ ሥርዓት፣ የአሠራር ቅልጥፍና ወይም ሕግ» ተብሎ ሊተረጎም ይችላል። ስለዚህም «እግዚአብሔር የፍርድ አምላክ ነው» ሲል (ኢሳ. 30:18) ከሌሎች ትርጉሞች በተጨማሪ እግዚአብሔር ራሱን የቻለ አሠራር መንገድ አለው ማለት ነው። ፍጥረቱን በሥርዓት ይመራል፤ በጥንቃቄ ያስተዳድራል። ስለሆነም እርሱ የሥርዓት አምላክ እንደ መሆኑ መጠን የመሪነት ኃላፊነት ከሰጣቸው ሰዎችም «ሁሉንም በሥርዓትና በእግባቡ» እንዲያደርጉ ይጠበቅባቸዋል። «ሁሉን የሚችል፣ የምሕረት ባለቤት የሆነ እግዚአብሔር የራሱ አሠራር መንገድ ያለው መሆኑ መዘንጋት የሌለበት ታላቅ እውነት ነው። የቱንም ያህል የረቀቀ አስተምህሮ ቢኖረው፣ የቱንም ያህል ሰዎችን መመራት ቢችልም አንድ ሃይማኖት በውስጡ ይህን ካላካተተ በቀር ተገቢውን ግብ መትቶአል ማለት አይቻልም» ይላሉ ከላይ ስማቸው የተጠቀሰው ጸሐፊ።

እኛም ብንሆን እንደ መሪዎች ለእግዚአብሔር በምንሠራው ሥራ የእርሱ ሥርዓትና ዘዴ ያለበት ሊሆን ይገባል። ሰው የቱንም ያህል ድርጅታዊ አሠራር ቢኖረው በድርጅቱ ጥንካሬ ሰዎችን ወደ እግዚአብሔር መንግሥት ማምጣት አይችልም፤ እንዲህ ስለተባለ ግን በመንፈስ ቅዱስ አጋዥነት እቅድ ማውጣት የለብንም፤ ለሰዎች መዳን እቅዳችንን ተግባራዊ ማድረግ የለብንም ማለት አይደለም።

አንድ ሰው ስለ ጆን ዌስሊ ሲናገር «ከማንኛውም ስመ ጥር ዓለማዊ አስተዳዳሪ የተሻለ እንጂ ያነሰ ችሎታ አልነበረውም» ብሎለታል። ዛሬም ቢሆን ይህን የአስተዳደር ችሎታውን እርሱ ከመሠረታት ሜቶዲስት ቤተ ክርስቲያን መመልከት ይቻላል። ምንም እንኳን በመካከላቸው ሆኖ መመሪያ መስጠት ባይችልም የመሠረታት ቤተ ክርስቲያን ግን ዛሬ ድረስ ሳትናወጥ መጽናት ችላለች።

የትኛውን ሰው የትኛው ቦታ ላይ ማስቀመጥ እንዳለበት፣ ባላቸው ችሎታ እንዴት መጠቀም እንዳለበት ማወቁ፣ ሰዎችን ከጎኑ ማለለፍ አስችሎታል፤ እንቅስቃሴውም ከአደገኛ ውድቀት ሊድን ችሎአል።

ጥሩ አድማጭ መሆን አለበት

የሰዎችን መሠረታዊ ችግር ተረድቶ ተገቢውን መፍትሔ መስጠት የሚችለው አንድ ሰው ጥሩ የማድመጥ ችሎታ ሲኖረው ነው። ብዙዎቻችን ግን አውቀነውም ይሁን ሳናውቀው ብዙ እናወራለን። «በፍጹም ሊያደምጠኝ አይፈልግም፤ ገና ችግሪን ሳልነግረው መፍትሔ ሊሰጠኝ ይሞክራል» አለች አንዷ ሴት ስለ ቤተክርስቲያን መጋቢ ስትናገር።

ብዙዎች ሌሎች የሚናገሩትን ለመስማት ትዕግሥት የላቸውም። እንደ እውነቱ ከሆነ ግን የሌሎችን አሳብ ለመረዳት ማድመጥ አለብን፤ የምናደምጠውም ከፈራጅነት ወይም ከትችት ነጻ በሆነ ልቦና መሆን ይኖርበታል። እንደሚገባ ብናደምጥ ይህ ነው ተብሎ ባይገለጥ እንኳ ከፊል ያሁሉን መፍትሔ ከዚያው ውስጥ ማግኘት ይቻላል። «ችግሪን የማዋየው፣ አሳቤን የማካፍለው ሰው ያስፈልገኛል። ሆኖም ተናጋሪ እንጂ ከልቡ የሚሰማኝና ችግሪን የሚረዳልኝ ፈልጌ ማግኘት አልቻልኩም» በማለት የሚያማርሩ ብዙዎች ናቸው።

የሌሎች ችግርና ብሉት የሚገባን ሰዎች መሆናችን የሚታየው ከመናገር ይልቅ ከልብ በማድመጥ ነው። ብዙ ጊዜ ግን በመሪነት ቦታ የተቀመጡ ሰዎች ሳያውቁት የሌሎችን ችግር ለመስማት ጊዜ እንደሌላቸው ያሳያሉ። ምንም ሳይሳቀቁ ዘና ባለ ሁኔታ ሰዎች ችግራቸውን እንዲናገሩ ነጻነት እንዲሰማቸው የሚያደርግ ሰው የተባረከ ነው። በዚህ መልኩ ለማድመጥ የምናውለው ጊዜ ውጤት አለው። በፖለቲካው ዓለም መስማራት የሚፈልጉ ወጣቶች እንዴት ውጤታማ የፖለቲካ መሪ መሆን እንደሚችሉ ምክር እንዲሰጡባቸው አሪቨር ዌልዴል ሆልምስ የተባሉትን ሰው ይጠይቁባቸዋል፤ እርሳቸውም ሲመልሱ «የሌሎችን አሳብ ለመረዳት በተዘጋጀ ልብ አድምጡ፤ የሰዎችን ወዳጅነትና ድጋፍ ማግኘት የምትችሉት ይህን ልማድ ማዳበር ስትችሉ ነው። ያኔ ችግራቸውን የተረዳላቸው ሰው እንዳገኙ ስለሚያስቡ ሰዎች ከጎናችሁ ይቆማሉ፤ ድጋፋቸውንም ይሰጧችኋል። በጣም የሚያሳዝነው ግን ብዙዎች ጥሩ አድማጭ አይደሉም» ነበር ያሉት።

ከሌሎች ጋር ደብዳቤ ይለዋወጣል

ማንኛውም የመሪነት ስፍራ የደብዳቤ ልውውጥን ይጠይቃል፤ ደብዳቤዎች ማንነትን ይገልጣሉ። ከየትኛውም ታሪካዊ መረጃ ይልቅ የጳውሎስን እውነተኛ ማንነት ከጻፋቸው መልእክቶች ወይም ደብዳቤዎች መረዳት ይቻላል። መልእክቶቹ ለማንኛውም መንፈሳዊ መሪ ምሳሌ መሆን የሚችሉ ናቸው። ታማኝነቱን፣ ቅንነቱን፣

የአስተሳሰብ ጥልቀቱንና ብስለቱን ከመልእክቶቹ መመልከት ይቻላል። አስቸጋሪ ሁኔታዎችን በተመለከተ የሚጽፋቸው መልእክቶች በራሱ እንባ እንጂ እንደማንኛውም ተራ ደብዳቤ በቀለም የጻፋቸው አይደሉም ማለት ይቻላል። «በብዙ መከራና ክልብ ጭንቀት በብዙ እንባ ጽፈላችሁ ነበርና» ይላል ለቆሮንቶስ ሰዎች በጻፈው መልእክት (2ኛ ቆሮ. 2:4)። አንድ ጊዜ የተለያዩ ስሕተት ለፈጸሙ የቆሮንቶስ ክርስቲያኖች ጳውሎስ ክርር ያለ መልእክት ጽፎላቸው ነበር፤ ይሁን እንጂ ልቦና ርኅሩኅ በመሆኑ በዚያ ደብዳቤ አሳዝኛቸው ይሆን? በማለት እንደገና በጻፈው ሌላ ደብዳቤ «በመልእክቴ ባሳዝናችሁም በዚህ እንደገና በጻፈው ስሕተትም እንኳ መልእክቴ ያሳዝናችሁ ለጥቂት ጊዜ እንደሆነ ተረድቼአለሁ። አሁን ግን ደስ ብሎኛል፤ ደስታዬም ስላዝናችሁ ሳይሆን ሐዘናችሁ ንስሐ ለመግባት ስላበቃችሁ ነው።. . .» ብሏል (2ኛ ቆሮ. 7:8-9 አ.መ.ት)። ጳውሎስ እንዲህ ያለ ደብዳቤ የሚጽፈው ለተነሣው መንፈሳዊ ችግር መፍትሔ በመስጠት ወደ ብስለት ደረጃ እንዲደርሱ እንጂ የራሱን አመለካት ሌሎች ላይ ለመጫን አልነበረም።

የጳውሎስ መልእክቶች ሰዎችን የሚያጽናኑና የሚያበረታቱ፤ ስለ መልካም ነገራቸው የሚያመለግኑና ለደክሙት ርኅራኄን የሚገልጡ ናቸው። ስለሆነም ደብዳቤዎቹን የሚቀበሉ ይባረካሉ (ለምሳሌ ፊልጵ. 1:27-30 ይመለከቷል)። ይሁን እንጂ ሌሎችን ለመገሠጽና ስሕተታቸውን ለማመልከትም ታማኝ ነበር። «. . . እውነቱን ስለ ነገርኋችሁ ጠላት ሆንሁባችሁን? . . . አሁን በመካከላችሁ ተገኝቼ ለየት ባለ ቋንቋ ልናገራችሁ ምንኛ በወደድሁ!» (ገላ. 4:16፤ 20 አ.መ.ት)። የምንጽፋቸው ደብዳቤዎች ግልጽና የማያሻሙ፤ የሚያስፈልገውንም መልእክት በትክክል የሚያስተላልፉ ሊሆኑ ይገባል፤ ከዚህ ሁሉ ይልቅ ግን የልባችንን ቀናነት የሚያሳዩ መሆን አለባቸው። ደብዳቤ መልእክትን የምናስተላልፍበት አንድ ዓይነት መንገድ ቢሆንም የራሱ የሆነ ጉዳሉነት አለው። ለምሳሌ ያህል አንድ ሰው ጥፋት ቢያጠፋ ፈገግታንና ብሩህ ገጽታን ሳንነፍግ ልንገግረው እንችላለን። በደብዳቤ ግን ፈገግታና ብሩህ ገጽታችንን ማሳየት አንችልም፤ ስለሆነም የምንጽፈው ደብዳቤ የልባችንን አዛኝነትና ርኅሩኅነት መግለጥ እንዲችል ልዩ ጥንቃቄ ማድረግ ይኖርብናል። አማኞችን በማሳደግ ረገድ ጳውሎስ በሚሠራው ሥራ መልእክቶቹ ጉልህ ድርሻ ነበራቸው። ጆርጅ ኋይት ፊልድ የተባለው ሰባኪ በትልልቅ ስብሰባዎች ወንጌል ከሰበከ በኋላ ለአዲሶቹ አማኞች ማበረታቻ ደብዳቤዎችን ሲጽፍ እስከ ሌሊቱ ዘጠኝ ሰዓት ድረስ ይቆይ እንደነበር ይነገራል።

እጅግ አስፈላጊው ነገር

መንፈስ ቅዱስና ጥበብም የሞላባቸውን ሰባት ሰዎች ከእናንተ ምረጡ፡

.. መንፈስ ቅዱስም የሞላበትን ሰው እስጢፋኖስን.. መረጡ

የሐዋርያት ሥራ 6:3፤5::

መንፈሳዊ መሪነት በመንፈስ ቅዱስ በተሞሉ ሰዎች ብቻ መከናወን የሚችል ሥራ ነው፡፡ እርግጥ ነው፤ ለመንፈሳዊ መሪነት ሌሎች ባሕርያትም አስፈላጊ ናቸው፤ በመንፈስ ቅዱስ መሞላት ግን እጅግ በጣም አስፈላጊ ጉዳይ ነው፡፡

መሪዎችን በተመለከተ በጣም ጠቃሚ ነጥቦችን የሚያቀርበው የሐዋርያት ሥራ ቤተ ክርስቲያንን የመሠረቱና ወንጌልን የማዳረስ ሥራንም ውጤታማ በሆነ መልኩ ያከናወኑ ሰዎችን ታሪክ ይዞአል፡፡ ሌላው ቀርቶ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ዝቅተኛ ተብሎ ለሚታሰበው ሥራ እንኳ የሚመረጡ ሰዎች «መንፈስ ቅዱስን የተሞሉ» እንዲሆኑ መደረጉ በዋዛ የምናልፈው ነገር አይደለም፡፡ በታማኝነታቸውና በመልካም ምግባራቸው የተመሰከረላቸው መሆን እንዳለባቸው ቢታወቅም ከዚህ የበለጠ ግን መንፈሳውያን እንዲሆኑ ይገባል፡፡ የአንድ ሰው አእምሮ እውቀት የቱንም ያህል ሰፊ ቢሆንም፤ የአስተዳደር ችሎታውም የቱንም ያህል የተደነቀ ቢሆንም፤ ይህ እጅግ አስፈላጊ ባሕርይ ከሌለው ግን የተዋጣለት መንፈሳዊ መሪ ሊሆን አይችልም፡፡

ሐዋርያቱ ያከናወኑት ተግባር ሁሉ በዋነኛነት ደረጃ የመንፈስ ቅዱስ እንቅስቃሴ ውጤት መሆኑን በየትኛውም ቦታ ከሰጡት አገልግሎት በጉልህ ይታያል፡፡ የቤተ ክርስቲያን አስተዳዳሪና የወንጌል ማዳረስ ሥራ እቅድ አውጪ መንፈስ ቅዱስ እንደ መሆኑ መጠን የእርሱ እገዛ ምን ያህል አስፈላጊ እንደሆነ መረዳት አያዳግትም፡፡ መንፈስ ቅዱስ ለሥራው ቀናዊ ነው፤ ኃይልና ሥልጣኑንም በሥጋዊ አሳብ ለሚመራ ሰው አይሰጥም፡፡ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ በጣም ተራ ወይም ጊዜያዊ በሆነ ሥራ የሚሳተፉ ሰዎች እንኳ በእርሱ ቁጥጥር ሥር ያሉ ሰዎች ሊሆኑ ይገባል፡፡ እነዚህ ሰዎች የሚመረጡት በዓለማዊ ጥበብ፤ በሀብት፤ የገንዘብ አቅም ወይም በማኅበረሰቡ ባላቸው ተደማጭነት ሳይሆን በዋነኛነት ደረጃ ባላቸው እውነተኛ መንፈሳዊ ሕይወት ሊሆን ይገባል፡፡ ቤተ ክርስቲያን ወይም ማንኛውም ክርስቲያን ድርጅት ከዚህ

ውጪ ከሆነ መንፈስ ቅዱስ የመሪነት ስፍራውን አይይዝም። እንደዚያ ከሆነ ደግሞ ውጤቱ መንፈሳዊ ውድቀትና ሞት ይሆናል።

የቤተ ክርስቲያን መሪ እንዲሆኑ የሚመረጡ ሰዎች መንፈሳዊነት ከሌላቸው አስተዳደሩም መንፈሳዊነት የሌለው ይሆናል። በመንፈስ ቅዱስ ምሪት የማይንቀሳቀስ ማንኛውም ቤተ ክርስቲያን ለመሪው ወይም ለአለቃው ግምት የማይሰጥ አንድ ትልቅ ድርጅት ይመስላል። የመሪውን አስተዳደር የማይቀበል ከሆነ ደግሞ ውጤቱ ምስቅልቅልና ዝብርቅርቅ ይሆናል። በመጨረሻም ከድርጅቱ መመሪያ የሚጻረር ደንብና ሥርዓትን መከተሉ የማይቀር ነው። መሪው የሚወስደውን እርምጃ ይቃወማሉ፤ እቅዶቹንም ያደናቅፋሉ። ምንም እንኳ ይህን ያህል የከረረ ተቃውሞ ባይገጥመውም በተገቢው ሁኔታ ሥራውን ማከናወን ስለማይችል ኃላፊነቱን ለመልቀቅ ይገደዳል። በቤተ ክርስቲያን ውስጥም እንዲሁ ሥጋውያን ሰዎችን ለኃላፊነት መሾም መንፈስ ቅዱስ ለቤተ ክርስቲያን ያለውን እቅድ እንዳይፈጽም እንቅፋት ይሆንበታል።

በፈቃደኝነት ራሱን ባልሰጠ ግለሰብ ወይም ድርጅት መንፈስ ቅዱስ መጠቀም አይፈልግም። ለመሪነት የተመረጡት መንፈሳዊነት የሌላቸውና ከእርሱም ጋር ተባብረው መሥራት የማይፈልጉ ከሆነ ቀስ በቀስ መንፈስ ቅዱስ ስፍራውን ይተውላቸዋል፤ ከእነርሱ ጋር ኅብረት አይኖረውም። ስለዚህም አስተዳደሩ ሙሉ በሙሉ መንፈሳዊነት በሌላቸው ሰዎች እጅ ይወድቃል ማለት ነው።

በኢየሩሳሌም የነበረች ቤተ ክርስቲያን የሐዋርያቱን መመሪያ በመቀበል አስፈላጊውን መስፈርት ያሟሉ ሰባት ሰዎችን መርጣለች። የመሪነቱን ስፍራ የያዙት በመንፈስ ቅዱስ የተሞሉ ሰዎች ስለነበሩ የተፈጠረው አለመግባባት መፍትሔ አገኘ፤ ቤተ ክርስቲያኒቱም ተባረከች። በምድራዊ ጉዳዮች ላይ ኃላፊነት የተጣለባቸው ሰዎች የሰማያዊው በረከት አገልጋዮችም መሆናቸው ታወቀ። እስጢፋኖስ ለክርስቶስ በመሞት የመጀመሪያው ሰማዕት ነበር፤ የእርሱ ሞት ለጳውሎስ ወደ ጌታ መምጣት ከፍተኛ ምክንያት ሆኖአል። ፊልጶስም ከአሥራ ሁለቱ ሐዋርያት ውጪ የመጀመሪያው ወንጌላዊው ነበር፤ በሰማርያ በነበረው መንፈሳዊ መነቃቃት መንፈስ ቅዱስ በአስደናቂ ሁኔታ ተጠቅሞበታል። አንድ ሰው ከተፈጥሮ ባገኘውና ከእግዚአብሔር በተቀበለው ስጦታ በታማኝነት ከተጠቀመ አገልግሎቱ እያደገና እየሰፋ ይሄዳል፤ መንፈስ ቅዱስም ለበለጠ ኃላፊነት ይጠቀምበታል።

በክርስቲያናዊ ሥራ እግዚአብሔር የተጠቀመባቸው ሰዎች በመንፈስ ቅዱስ የተሞሉ ሰዎች እንደነበሩ ከሐዋርያት ሥራ በጉልህ መመልከት ይቻላል። ከላይ ኃይልን እስኪቀበሉ ድረስ ደቀ መዛሙርቱ በኢየሩሳሌም እንዲቆዩ ያዘዘው ኢየሱስ «በመንፈስ ቅዱስና በኃይል» የተቀባ እንደነበረ ተጽፎ የምናገኘውም በዚሁ በሐዋርያት ሥራ ውስጥ ነው (የሐዋ. 10:38)። በአንድነት ተሰብስበው ይጸልዩ የነበሩ መቶ ሃያዎቹ ሰዎችም በመንፈስ ቅዱስ ተሞልተዋል (የሐዋ. 2:4)። በአይሁድ ሽንጉ አባሎች ፊት ቆሞ የተናገረው ጴጥሮስ በመንፈስ ቅዱስ ተሞልቶአል (የሐዋ. 4:8) በመንፈስ ቅዱስ የተሞላው እስጢፋኖስ ማንም ሊቋቋመው በማይችል ሁኔታ ለክርስቶስ መስክሮአል፤ የሰማዕትነትን ሞት የተቀበለውም በሰማያዊ ክብር ፊቱ እያበራ ነበር (የሐዋ. 6:3፤ 5፤ 7:55)። ጳውሎስ ልዩ የሆነ አገልግሎቱን የጀመረውና በአገልግሎቱም መቀጠል የቻለው በመንፈስ ቅዱስ በመሞላቱ ነበር (የሐዋ. 9:17፤ 13:9)። የአገልግሎት ባልደረባው በርናባስም በመንፈስ ቅዱስ የተሞላ ነበር (11:24)።

ከላይ የተመለከትናቸውን ምሳሌዎች መሠረት በማድረግ በመንፈስ ቅዱስ መሞላት ለመንፈሳዊ መሪነት እጅግ አስፈላጊ መሆኑን መመልከት ያልቻለ ሰው፤ በእርግጥም ማስተዋል የለውም ማለት ይቻላል።

እነዚህ አገልጋዮች በሙሉ የመንፈስ ቅዱስን ምሪት ለመስማትና ለመቀበል ንቁ ነበሩ። በፈቃደኝነት ራሳቸውን ለመንፈስ ቅዱስ ቁጥጥር በመስጠታቸው ከእርሱ መመሪያ ለመቀበልና ለመታዘዝ ደስተኞች ነበሩ። ለምሳሌ ያህል ፊልጶስ እያደገና እየሰፋ ከነበረው መንፈሳዊ መነቃቃት ተነሥቶ ወደ ምድረ በዳ እንዲሄድ መንፈስ ቅዱስ ሲመራው ያለ ምንም ቅሬታ ታዝዞአል (የሐዋ. 8:29)፤ ወደ ቆርኔሌዎስ ቤት ሄዶ ለማገልገል ጴጥሮስ እያመነታ ነበር፤ ይሁን እንጂ በኋላ ለመንፈስ ቅዱስ በመታዘዙ ለአረማዊው ዓለም ታላቅ በረከት ሆኖአል (የሐዋ. 10:19፤ 11:12)። ከአገራቸው ውጪ ሄደው እንዲያገለግሉ የመጀመሪያዎቹ ሚሲዮናውያን አድርጎ መንፈስ ቅዱስ ሳውልና በርናባስን ላካቸው (የሐዋ. 13:1-4)። በሐዋርያዊ ጉዞው መንፈስ ቅዱስን ወደ ተለያየ ቦታ እንዲሄድ ወይም እንዳይሄድ መንፈስ ቅዱስ ሲመራው ጳውሎስ ታዛዥ ነበር (የሐዋ. 16:6-7፤ 19:21፤ 20:22)። ታዋቂ የቤተ ክርስቲያን መሪዎች በኢየሩሳሌም ባደረጉት ስብሰባ ለመንፈስ ቅዱስ ምሪት መታዘዝ እንዳለባቸው በአንድ ድምፅ ወስነዋል። ጉባዔው የተጠናቀቀው ይህን እንድናደርግ «እኛና መንፈስ ቅዱስ ፈቅደናል» በሚል ማሰሪያ ነበር (የሐዋ. 15:28)።

በሐዋርያቱ የሥራ እንቅስቃሴ መንፈስ ቅዱስ መመሪያዎችን የሚሰጥበት ዋናው ዓላማ ለአሕዛብ ወንጌል እንዲዳረስ መሆኑን ማስተዋል አለብን። ያኔም ሆነ ዛሬ የእርሱ ትልቁ እቅድ ቤተ ክርስቲያን ወንጌል ማዳረስ እንድትችል መርዳት ነው። ታዲያ፣ የእርሱ ዓላማና እቅድ የእኛስ ዓላማና እቅድ መሆን የለበትም?

በተለያዩ አገሮች ወንጌል በአስደናቂ ፍጥነት መስፋፋት የቻለው በእነዚያ አገሮች ባሉ አብያተ ክርስቲያናት መንፈስ ቅዱስ በመንቀሳቀሱና ወንጌልን የማዳረስ አዲስ ራእይና ቅንዓት በመስጠቱ ነበር። ወንጌል ላልደረሳቸው አገሮች እንዲያዳርሱ በአንዳንድ አገሮች ያሉ አብያተ ክርስቲያናት ብዛት ያላቸውን ሚሲዮናውያን ይልካሉ።

«የእግዚአብሔርን ቤተ ክርስቲያን ትጠብቁ ዘንድ መንፈስ ቅዱስ እናንተን ጳጳሳት (መሪዎች) አድርጎ ለሾመበት ለመንጋው ሁሉና ለራሳችሁ ተጠንቁቁ» (ዮሐ. 20:28) በማለት ጳውሎስ ለኤፌሶን ቤተ ክርስቲያን የሰጠው ምክር የመሪዎች አገልግሎትና የሥራ ድርሻ ምን መሆን እንዳለበት መመሪያ ሊሆንን ይችላል። የተሾሙት በሐዋርያቱ ወይም በሰዎች ሳይሆን በራሱ በእግዚአብሔር ነበር። ተጠያቂነታቸውም ለቤተ ክርስቲያን ብቻ ሳይሆን ለመንፈስ ቅዱስም ጭምር ነበር። ይህን መረዳታቸው ደግሞ የተቀበሉት ኃላፊነት ከባድ መሆኑንና መንፈሳዊ ሥልጣንን የሰጣቸው ማን እንደሆነ እርግጠኝነት ይሰጣቸዋል።

በበዓለ ሃምሳ ቀን መንፈስ ቅዱስ በሐዋርያት ላይ የወረደበት ዓላማ በተግባር የታየው ውሎ ሳያድር ነበር። ሰፊ ሥራና ኃላፊነት ሐዋርያቱን ይጠብቃቸዋል፤ ይህን ደግሞ ማከናወን የሚችሉት በራሳቸው ሳይሆን በራሱ በእግዚአብሔር መለኮታዊ ኃይል ብቻ ነበር። ለተጠሩበት ዓላማና ለሚጠብቃቸው መንፈሳዊ ውጊያ ኃይልን ያገኙት በመንፈስ ቅዱስ በመሞላታቸው ነበር (ሉቃ. 24: 29፤ ኤፌ. 6:10-18)።

ቀለል ባለ መልኩ ስንመለከተው በመንፈስ ቅዱስ መሞላት ማለት በእምነት ራሳችንን ለእርሱ መስጠትና በእርሱ ቁጥጥር ሥር መሆን ማለት ነው። «መሞላት» የሚለው ቃል ራሱ ይህንኑ ነው የሚያመለክተው። እዚህ ላይ አሳቡ ፈላሽ ነገር ወደ አንድ የራሱ ፈቃድ ወደ ሌላው ዕቃ ሲገባ የሚለውን መልእክት አይደለም የሚያስተላልፈው። ይልቁንም የራሳችንን ማንነትና ፈቃድ እንደተጠበቀ ሆኖ ሁለንተናችንን በፈቃደኝነት መስጠትን ነው የሚሳየው። አእምሮአችን በአንድ ነገር ከተያዘ ያ ነገር አእምሮአችንን ሞልቶታል ማለት ነው። ይህንን ግልጽ የሚያደርግልን በሉቃስ 5:26 «ፍርሃት ሞላባቸው» የሚለው ቃል ነው። ዮሐንስ 16:6 ደግሞ «ይህንን

ስለተናገርኋችሁ ሃዘን በልባችሁ ሞልቷል» ይላል። ለሌላ ነገር ምንም ስፍራ በማይሰጥ ሁኔታ ፍርሃትና ሀዘን ልባቸውን ሞልተውት ነበር፤ ፍርሃትና ሀዘን ተቆጣጥረዋቸዋል። በመንፈስ ቅዱስን ስንሞላም እንደዚህ ነው የሚሆነው።

ስለሆነም በመንፈስ ቅዱስ መሞላት ማለት በእርሱ ቁጥጥር ሥር መሆን ማለት ነው። የእግዚአብሔር ዓላማ መፈጸሚያ እንዲሆን አእምሮአችንን፣ ስሜቶቻችንን፣ ፈቃዳችንና ጉልበታችንን በሙሉ ለእርሱ እናስገዛለን ማለት ነው። በእርሱ ቁጥጥር ሥር እስከ ሆነ ድረስ በተፈጥሮ ያገኘው የመሪነት ችሎታ ይቀደሳል፤ የበለጠ ኃይልና ውጤታማነትም ይኖረዋል። በዚህ ሁኔታ መንፈስ ቅዱስ በነጻነት መሥራት ሲጀምር የመሪው ሕይወት መንፈሳዊ ፍሬ ያፈራል፤ ለክርስቶስ ለመመስከር ኃይል ይኖረዋል፤ አገልግሎቱም ውጤታማና መዓዛ ያለው ይሆናል። ማንኛውም ፍሬያማና ውጤታማ አገልግሎት መንፈስ ቅዱስ የሰዎችን ሕይወት ሲሞላና ሲቆጣር የሚደረግ አገልግሎት ነው (ዮሐ. 7:37-39)።

አንዳንድ ጊዜ በመንፈስ ቅዱስ መሞላት የምንፈልገው በተሳሳተ መንገድ ሊሆን ይችላል። ይህንን ያስተዋሉት ኤድብልዩ ቶዘር እንዲህ በማለት ጽፈው እንደነበር ይጠቀሳል፡-

መልካሙንና ክፉውን መለየት የሚችል ልቦና ያለው ማንኛውም ሰው፤ አንዳንድ ሰዎች በኃጢአት የተጨማለቀ ሕይወት እየኖሩ በመንፈስ ቅዱስ ለመሞላት እንደሚፈልጉ ሲያይ በጣም ያዝናል። በመንፈስ ቅዱስ መሞላት የሚፈልግ ሁሉ ከማንኛውም ስውር ኃጢአት መላቀቅ አለበት። በቅዱሳት መጻሕፍት በተገለጠው መሠረት ከእግዚአብሔር ባሕርይ ጋር ከማይስማማ ማንኛውም ነገር ልቡን ማንጸት አለበት። ኃጢአትን በቸልታ ማለፍ የለብንም፤ እግዚአብሔር የሚጠላቸውን ነገሮች በዋዛ ፈዛዛ ማስተናገድ የለብንም።

የተዋጣለት መንፈሳዊ መሪ ሆኖ ለመገኘት በመንፈስ ቅዱስ መሞላት በጣም አስፈላጊና ምንም መተኪያ የማናገኝለት ጉዳይ ነው። ማንኛችንም ብንሆን በመንፈስ ቅዱስ የምንሞላው እርሱን በተጠማንበት መጠን ነው።

መንፈሳዊ ስጦታዎች

ስለ መንፈሳዊ ስጦታዎች ብዙዎቻችን በሚገባ አልተረዳንም፤ ስለ ስጦታዎቹ አስፈላጊነት ተረድተናል ብንል እንኳ አንዳንዶቻችን እየተጠቀምንባቸው አይደለንም። እነዚህን ስጦታዎች ማወቅና ማዳበር

የመረው ኃላፊነት ነው። መንፈሳዊነት ብቻውን አንድን ሰው እውነተኛ መሪ አያደርገውም፤ እውነተኛ መሪ ሊሆን የሚችለው በተፈጥሮው ሆነ ከእግዚአብሔር የተቀበላቸውን ጸጋ ስጦታዎች ሊጠቀምባቸው ነው።

የምንዋጋው ከብርቱ መንፈሳዊ ጠላት እንደመሆኑ መጠን በመንፈሳዊ ስጦታዎች አማካይነት እግዚአብሔር መለኮታዊ የጦር መሣሪያዎችን ለቤተ ክርስቲያን አድሎአል። መንፈሳዊ ስጦታዎቻችንን ውጤታማ በሆነ ሁኔታ እንድንጠቀምባቸው ከተፈለገ አስቀድመን በእነዚህ የጸጋ ስጦታዎች የበለጸግን መሆን አለብን።

ሁልጊዜ ባይሆን እንኳ አጠቃላይ በሆነ መልኩ ስንመለከተው እግዚአብሔር ለአንድ ሰው የመንፈስ ቅዱስን ስጦታዎች የሚያድለው ከሰውየው ባሕርይ ጋር በሚስማማ ሁኔታ ነው፤ ስለዚህም በፊት ከነበረው በተለየ ሁኔታ ወደ ክፍተኛ ውጤታማነት ደረጃ ያሳድጋቸዋል። ሳሙኤል ቻድዊክ የተባለ እውቅ የሜቶዲስት ቤተ ክርስቲያን ሰባኪ በመንፈስ ቅዱስ መሞላቱ በሕይወቱ ስላመጣው ለውጥ ሲናገር «አዲስ አመለካከትን እንጂ አዲስ አንጉል አልተሰጠኝም። በፊት ከነበረኝ የተለየ የአነጋገር ችሎታ አልተሰጠኝም፤ አዲስ ውጤታማነትን እንጂ። አዲስ መመሪያ አልተሰጠኝም፤ ቀድሞ የማውቀው መጽሐፍ ቅዱስ አዲስ ሆነብኝ እንጂ» ብሏል። በተመሳሳይ ሁኔታ እግዚአብሔር በተፈጥሮ ያገኘነውን ስጦታ ከዚህ በፊት በማናውቀው ኃይልና ውጤታማነት ሊጠቀምበት ይችላል።

መንፈሳዊ ስጦታዎች በተፈጥሮ ያለንን ስጦታዎች ያነቃቁዋቸዋል፤ ኃይል ይሰጧቸዋል እንጂ አያዳፍኑዋቸውም ወይም አያስወግዱአቸውም። ዳግም ስንወለድ በተፈጥሮ የታደልናቸው ባሕርያት አይለወጡም፤ ይሁን እንጂ በመንፈስ ቅዱስ ቁጥጥር ሥር ስናውላቸው ከዚህ በፊት በማናውቀው ሁኔታ ውጤታማ ይሆናሉ። የተደበቁ ስጦታዎችንና ችሎታዎቻችን እንኳ ግልጽና ይፋ ይሆናሉ።

እግዚአብሔር ለመሪነት የጠራው ሰው መንፈስ ቅዱስ አስፈላጊ ስጦታዎችን እንደሚሰጠው ማመንና መጠበቅ አለበት፤ ምክንያቱም የስጦታዎቹ ዓላማ አገልጋዩን ለተጠራበት ጉዳይ ብቁ ማድረግ በመሆኑ ነው። ከመንፈሳዊ ስጦታዎች አንዱ እንኳ ከሰዎች በጌ ምግባር ጋር ተያይዞ አለመቅረቡ ሌላው ልናስተውለው የሚገባ ጉዳይ ነው። በዋነኛነት ደረጃ ለአገልግሎት የሚሰጡ ስጦታዎች ናቸው።

መንፈሳዊ መሪውና የጸሎት ሕይወቱ

ልመናና ጸሎት ምልጃም ምስጋናም... እንዲደረጉ ከሁሉ በፊት እመክራለሁ

1ኛ ጢሞቴዎስ 2:1::

ከማንኛውም ነገር ይልቅ አንድ መሪ በጸሎት ሕይወቱ ከሌሎች ቀድሞ መገኘት ይኖርበታል። ያም ሆኖ ግን የግድ መሪ ባይሆን እንኳ ማንኛውም አስተዋይና በሳል ክርስቲያን በጸሎት ሕይወቱ ማደግ እንደሚኖርበት ሳይዘነጋ ነው። ማንም ቢሆን «በጸሎት ሕይወቱ አድጌአለሁ፤ የሚፈለገው ደረጃ ላይ ደርሼአለሁ» በማለት መዘናጋት አይኖርበትም። አንድ ሰው ሲናገሩ «ክርስቲያን ራሱን ዝቅ አድርጎ እንዲመለከት ማድረግ ከፈለግሁ ስለ ጸሎት ሕይወቱ እጠይቀዋለሁ። እንዲጸጸትና ድካሙን እንዲያውቅ የሚያደርግ ከዚህ የተሻለ መንገድ አላገኘሁም» ብለዋል።

ጸሎት በጣም ጥንታዊና በሰው ልጆች ደመ ነፍስ ውስጥ ያለ የሃይማኖት መገለጫ ነው። በላይ በሰማይ ካለው መለኮት ጋር የሚያገናኝ፤ ያም ሆኖ ግን ማንኛውም ሕፃን ሊለማመደው የሚችል ጉዳይ ነው። በደፈናው ጸሎት ለአንድ ክርስቲያን የእስትንፋሱን ያህል አስፈላጊ ነው ማለት ይቻላል።

በጣም የሚገርመው ግን ብዙዎቻችን መጸለይ አንፈልግም። በተፈጥሮአችን ወደ እግዚአብሔር መቅረብ ደስ የሚያሰኝን አይደለንም። ስለ ጸሎት ኃይልና ጥቅም በአንደበታችን እንናገራለን። በሳል መንፈሳዊ ሕይወት እንዲኖረን ከተፈለገ ጸሎት እጅግ አስፈላጊ መሆኑን እንመሰክራለን። ቅዱሳት መጻሕፍት ስለ ጸሎት ኃይልና ጥቅም ደጋግመው ይናገራሉ፤ ብዙ ምሳሌዎችንም ያቀርባሉ። ይህ ሁሉ ሆኖ ግን ስንጸልይ አንገኝም፤ ብንጸልይም መጸለይ የሚገባንን ያህል አይደለም።

እስቲ፤ የጸሎት ሕይወታችንን ለማነቃቃት እንዲረዳን በአንድ ወቅት እንደ እኛ ደካሞች የነበሩ በኋላ ግን ታላላቅ የጸሎት ሰዎች የሆኑ አንዳንድ አገልጋዮችን ሕይወት እንመልከት፡-

የሳሙኤል ቻድዊክን ሕይወት ታሪክ የጻፈ ሰው እንዲህ ይላል፡-

«እጅግ ብርቱ የጸሎት ሕይወት ነበረው። በጣም በማለዳ ከእንቅልፉ ይነሣና በግሉ ጽሞና ወደ ሚያደርግበት ጸሎት ክፍሉ ገብቶ እስከ ቁርስ ሰዓት ድረስ ይጸልያል። በግል የጸሎት ሕይወት በመበርታቱ በአደባባይ አገልግሎቱም እንዲሁ ብርቱና ውጤታማ ነበር... . የሚጸልየው ከእግዚአብሔር አንዳች ነገርን በመጠበቅ ነበር፤ እግዚአብሔር አስደናቂ ነገርን እንዲያደርግ ካለው ጽኑ ፍላጎት የተነሣ ነበር። በሕይወቱ ማክተሚያ ላይ ግን «የሚገባኝን ያህል ሰፊ የጸሎት ጊዜ ቢኖረኝ እወድ ነበር፤ ጥቂት ብሠራ፤ ብዙ ብጸልይ ይሻለኝ እንደነበር በጥልቅ ልቦናዬ አስባለሁ» ብሏል።

አንድ ሌላ እውቅ ክርስቲያን ደግሞ፡- «ለመጸለይ ስፈልግ ልቤ ወደ እግዚአብሔር ለመቅረብ ዳተኛ ይሆንብኛል፤ ወደ እግዚአብሔር ስቀርብ ደግሞ ባለሁበት ስፍራ መቆየት ይሳነኛል» ብሎአል። እንግዲህ ራስን መግዛትና መቆጣጠር እጅግ አስፈላጊ የሚሆነው እዚህ ላይ ነው። ይኸው ሰው ምክሩን ሲያካፍለን «እንዳትጸልዩ ስንፍናና ዳተኝነት ቢጫጫናችሁም በፍጹም እጃችሁን አትስጡ፤ መጸለይ የማትችሉ መስሎ ቢታያችሁም መጸለይን ፈልጉ፤ ለመጸለይ ከፍተኛ ሙከራ አድርጉ» ይላል።

እንደ ማንኛውም ችሎታ በጸሎት ሕይወታችን እንድንበረታ ከተፈለገ ጊዜ ይጠይቃል፤ በጸሎት የምናሳልፈው ጊዜ ስለ አስፈላጊነቱና ጥቅሙ ያለንን ግንዛቤ ያመለክታል። ምክንያቱም በጣም አስፈላጊ ነው ለምንለው ጉዳይ ምንም ቢሆን ጊዜ አናጣለትም። ብዙዎች ለምን ለጸሎት ጊዜ እንደሌላቸው እንደ ምክንያት የሚያቀርቡት የሥራ ብዛትን ነው። እንደ ማርቲን ሉተር ላሉት ግን የሥራ ብዛት ብዙ ጊዜያቸውን በጸሎት እንዲያሳልፉ ምክንያት ሆኖላቸዋል። ለሚቀጥለው ቀን ሥራው ስላለው እቅድ ሲጠየቅ፤ «ከጥዋት ጀምሮ እስከ ሌሊት ድረስ መሥራት እፈልጋለሁ፤ ስለዚህም የመጀመሪያዎቹን ሦስት ሰዓቶች በጸሎት ማሳለፍ ይኖርብኛል» ነበር ያለው። ለጸሎት አስፈላጊነት ያለን ግምት እንደ ጌታ ኢየሱስ ወይም የሉተር ያህል ቢሆን ኖሮ እኛም ለጸሎት ሰፊ ጊዜ እንሰጥ ነበር።

እርግጥ ነው ጸሎት ራሱን የቻለ አእምሮአዊ ችግር ሊኖረው ይችላል። ያም ሆኖ ግን ጸሎት ውጤት ያለው መሆኑን የሚጠራጠሩ ሰዎች ሊሞክሩት አይታዩም፤ ወይም ስለ ጸሎት የተነገረውን ተግባር ላይ አያውሉም። ጸሎትን የምንማረው በመጸለይ ብቻ ነው፤ ከዚህ ውጪ ሌላ አማራጭ የለም። የትኛውም ዓይነት ፍልስፍና ነክ ምክንያት ነፍስ እንድትጸልይ ማድረግ አይችልም። ለመጸለይ የሚያስፈልጉ ነገሮችን አሟልቶ የተገኘ ሰው ግን መልስ ማግኘቱ

የማያጠራጥር ነው፤ ከእግዚአብሔር ጋር ኅብረት ማድረጉን ከመገንዘቡ የተነሣ ደስ ይለዋል።

የጸሎትን አስፈላጊነት ለመረዳት ከጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ የተሻለ ምሳሌ ሊሆንን የሚችል የለም፤ ስለሆነም አንድ አገልጋይ ምሳሌ የሚሆነው ከፈለገ የጌታን ሕይወት መመልከት ይኖርበታል። ጸሎት የማያስፈልገው ሰው ቢኖር ኖሮ ያ ሰው ምንም ኃጢአት የሌለበት የእግዚአብሔር ልጅ ኢየሱስ ይሆን ነበር፤ ጸሎት ዋጋ የሌለው ቢሆን ኖሮ አይጸልይም፤ ስለ ጸሎትም አያስተምርም ነበር። በተቃራኒው ግን ጸሎት በሕይወቱም ሆነ በትምህርቱ ምን ያህል ሰፊ ስፍራ እንደ ተሰጠው መመልከት ይቻላል። ይህን እንደሚገባ ብንመረምር ለተግባሩም ሆነ ለትምህርቱ ጥርት ያለ ራዕይ ሊኖረው የቻለው በመጸለይ እንደነበረ እንረዳለን። የእግዚአብሔር አባቱን ፈቃድ እንዲያደርግና ምንም እንኳን ከባድ ዋጋ ቢያስከፍለውም እስከ መጨረሻ መጽናት የቻለው በመጸለይ ነበር። በመለወጥ ተራራ ክብሩ የተገለጠው ከረጅም ጸሎት በኋላ ነበር። ለእርሱ ጸሎት ማለት በቸልተኝነት የሚደረግ ጉዳይ ሳይሆን እጅግ አስፈላጊ ነበር፤ የደስታው ምክንያትም ነበር።

አንድ ሰው በሉቃስ 5:16 ላይ በጻፉት ማብራሪያ እንዲህ ብለዋል፡-

ከዚህ ጥቅስ ስለ ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ የዕለት ተዕለት ተግባር ፍንጭ የሚሰጥ አሳብ እናገኛለን። «ነገር ግን እርሱ ወደ ምድረ በዳ ፈቀቅ ብሎ ይጸልይ ነበር።» እዚህ ላይ ወንጌላዊው እየተናገረ ያለው ስለ ሁል ጊዜ ልማዱ እንጂ አልፎ አልፎ ስለሚያደርገው ነገር አለመሆኑ ሊታወቅ ይገባል። ለጸሎት ሰፊ ጊዜ መስጠት፤ ለዚሁም ጉዳይ ወደ ገለልተኛ ስፍራ መሄድ፤ የጌታችን የዕለት ተዕለት ልማድ ነበር። ከሰዎች ውካታና ጫጫታ ዘወር በማለት ከእግዚአብሔር ጋር ቀጥተኛ ግንኙነት ለማድረግ በጣም ራቅ ብሎ ወደ ምድረ በዳ ይሄድ ነበር። ይህን ሲያደርግ ይመለከቱ የነበሩ ሰዎች ያን ያህል መንፈሳዊ ኃይልና ሥልጣን የነበረው፤ ያን ያህል አስደናቂ ተአምራትን የሚያደርግ ሰው መንፈሱን ማደስ ወደሚችልና የኃይል ሁሉ ምንጭ ወደሆነው አምላክ በየዕለቱ በጸሎት መቅረቡ ምናልባት ሳያስገርማቸው አይቀርም። እነርሱን እንደዚያ ካስገረመ የሕይወት ልዑል፤ ዘላለማዊ ቃልና የእግዚአብሔር ልጅ የሆነው ኢየሱስ ዕለት በዕለት ወደ እግዚአብሔር ጸጋ ፊት መቅረቡ፤ በየዋህነት መንፈስ በእግዚአብሔር ፊት ተደፍቶ ከእርሱ ዘንድ

የሚያስፈልገውን ጸጋ በጸሎት መቀበሉ፤ እኛንም የበለጠ እንደሚያስገርመን አስባለሁ።

ክርስቶስ ሙሉውን ሌሊት በጸሎት ያሳልፍ ነበር (ሉቃ. 6:12)። ከእግዚአብሔር አባቱ ጋር የሚያሳልፈው ረጅም ጊዜ እንዲኖረው ገና ሌሊቱ ከመንጋቱ በፊት ተነሥቶ ይጸለይ ነበር (ማር. 1:35)። በሕይወቱም ሆነ በአገልግሎቱ ከፍተኛ ውሳኔ የሚያደርግበት ሁኔታ ሲገጥመው ከምንም በፊት ረጅም ጊዜ በእግዚአብሔር ፊት በጸሎት ያሳልፍ ነበር (ሉቃ. 5:16 ይመለከቷል)። «ነገር ግን እርሱ ወደ ምድረ በዳ ፈቀቅ ብሎ ይጸልይ ነበር» የሚለው የዘወትር ልማዱን ለማመልከት ነበር። በትምህርቱም ሆነ በምሳሌነቱ ከዕለታዊ ውጣ ውረድ ገለል ብሎ የመጸለይን አስፈላጊነት ደቀ መዛሙርቱ ልብ ውስጥ አኑርኦል (ማር. 6:46፤ ሉቃ. 9:28)። ሰዎችን ለመንፈሳዊ ኃላፊነት ስንመርጥ፤ ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ ደቀ መዛሙርትን ከመምረጡ በፊት ያደረገው ዓይነተኛ ምሳሌ ሊሆንን ይገባል።

ጌታችንም ሆነ አገልጋዩ ሐዋርያው ጳውሎስ እውነተኛ ጸሎት አልፎ አልፎ የምናደርገው መዝናኛ አለመሆኑን ግልጽ አድርገዋል። «ማንኛውም ውጤት ያለው ጸሎት አስቀድሞ የሰዎች ጉልበትና ብርታት ተሟጥጦ እንዲወጣ ያደርጋል። ከልብ የሚደረግ ምልጃና መስዋዕትነትን ይጠይቃል፤ ደምን የማፍሰስን ያህል መስዋዕት መሆንን ይፈልጋል።» አለ አንድ ጸሐፊ ጸሎት ምን ያህል መስዋዕትነት የሚጠይቅ ጉዳይ እንደሆነ ሲያመለክት። ምንም የድካም ምልክት ሳያሳይ ጌታ ብዙ ታላላቅ ነገሮችን አድርጎአል፤ የጸሎት ሕይወቱን በተመለከተ ግን «ከብርቱ ጩኸትና ከእንባ ጋር ጸሎትንና ምልጃን አቀረበ» ተብሎለታል (ዕብ. 5:7)።

ጳውሎስና ኤጳፍራ ምን ያህል በጸሎት ይጋደሉ እንደነበር ስናነብ፤ ስለ ጸሎት ሕይወታችን ቸልተኝነት ምን ያህል ራሳችንን አንታዘበው ይሆን! «ኤጳፍራ ሁልጊዜ ስለ እናንተ በጸሎቱ ይጋደላል» አለ። ጳውሎስ በቂላስይስ ለነበሩ አማኞች ሲጽፍ (ቈላ. 4:12)። በተጨማሪም ለእነዚሁ አማኞች «እንዴት ያለ ትልቅ መጋደል እንዳለኝ ልታውቁ እወዳለሁ» በማለት በእንዴት ዓይነት ሁኔታ እንደሚጸልይላቸው ጽፎአል (2:1)። መጋደል የሚለው ቃል «መቃተት» ወይም «ማቃሰት» ከሚለው ጋር ተመሳሳይ ሲሆን፤ አንድ ሰው ኃይሉ እስኪሟጠጥ ድረስ ተግባሩ መሥራቱን ለመናገር የምንጠቀምበት ቃል ነው (ቈላ. 1:29)። ወይም ደግሞ በትግል አሸናፊ ሆኖ ለመገኘትና ሽልማትን ለመቀበል በርትቶ የሚታገል ሰው ሁኔታን ያመለክታል (1ኛ ቆሮ. 9:25)። ሕይወቱን ለማዳን በጦር ሜዳ በጀግንነት የሚዋጋ ወታደርንም

ያመለክታል (1ኛጢሞ. 6:12):: ወይም ደግሞ ጓደኛውን ለመታደግ የሞት የሽረት ትግልን በማድረግ ላይ ያለ ሰውን ያመለክታል (ዮሐ. 18:36):: እንግዲህ እነዚህንና ሌሎች ምሳሌዎችን በማገናዘብ ስንመለከት እውነተኛ ጸሎት ምን ያህል ራስን ማለማመድና ቆራጥነትን፣ እንዲሁም የአእምሮ ትኩረትን እንደሚጠይቅ መረዳት እንችላለን::

ከሰዎች መካከል የጳውሎስን ያህል ስለ ጸሎት ሕይወት ምሳሌ የሚሆነንን ማግኘት በጣም አደጋች ነው፤ ይሁን እንጂ እርሱ ራሱ «እንዴት እንድንጸልይ እንደሚገባን አናውቅም» በማለት መናገሩን ማስታወስ ሊያበረታታን ይገባል (ሮሜ 8:26-28):: ስንጸልይ መንፈስ ቅዱስ ከእኛ ጋር ግንኙነት ያደርጋል፤ ከእኛ ጋር አብሮ በምልጃችን ይቃትታል::

ስለ ጸሎት ሰፊ ግንዛቤ ሊኖረን ይችላል፤ የጸሎትን እውነተኛነትና ተገቢነት የሚያመለክቱ ብዙ የቅዱሳት መጻሕፍት ተስፋዎችን በቃላትን አጥንተን ይሆናል፤ ይህንንም መሠረት በማድረግም ከልባችን እንጸልይ ይሆናል:: መንፈስ ቅዱስ በጸሎት ውስጥ ያለውን ድርሻ ከዘነጋን ግን ዋናው ቁልፍ ነገር አምልጦናል ማለት ነው::

ስለ ጸሎት በየጊዜው መማር አስፈላጊ ቢሆንም፤ ዋናው መምህር መንፈስ ቅዱስ ራሱ መሆኑን መዘንጋት የለብንም:: ከሌሎች የመንፈስ ቅዱስ ሥራዎች ይልቅ በጸሎታችን ምን ያህል ረዳታችን እንደሆነ በቅዱሳት መጻሕፍት በተደጋጋሚ ተገልጦአል:: እውነተኛ ጸሎት የምናደርገውም መንፈስ ቅዱስ በነፍስ ውስጥ ሲንቀሳቀስና ሲሠራ ነው:: ጳውሎስ ሆነ ሐዋርያው ይሁዳ ውጤት ያለው ጸሎት ማድረግ የሚቻለው በመንፈስ በመጸለይ እንደሆነ አስተምረዋል:: እውነተኛ ጸሎት መመንጫት ያለበት በክርስቲያኑ ውስጥ ከሚኖረው ከመንፈስ ቅዱስ ነው::

በመንፈስ መጸለይ ሁለት ወይም ጥንድ ትርጉሞች ሊኖሩት ይችላል:: የክርስትና ሕይወትን የምንኖረው በመንፈስ ቅዱስ አሳብ እንደመሆኑ መጠን በመንፈስ ክልል ውስጥ ሆኖ መጸለይ ማለት ሊሆን ይችላል:: ይሁን እንጂ አብዛኞቹ ጸሎቶቻችን የራሳችንን ፈቃድ መሠረት ያደረገ ነፍሳዊ እንጂ መንፈሳዊ አይደለም፤ አብዛኞቹ ጸሎቶቻችን በአእምሮ የሚደረጉ ናቸው:: የሚንጸልየው እንደ ራሳችን አሳብና ፈቃድ ብቻ እንጂ መንፈስ ቅዱስ በሚያስተምረንና በሚመራን መሠረት አይደለም:: እውነተኛ ጸሎት ግን ከዚህ የጠለቀ ትርጉም አለው:: እውነተኛ ጸሎት «ሥጋን እንደመሣሪያ ሊጠቀምበት ይችላል፤ የአእምሮ ትኩረትንና ትብብርንም ይጠይቃል፤ ሆኖም ዋናው ግንኙነቱ

መንፈሳዊ መሪውና የጸሎት ሕይወቱ

ግን ከመንፈሳዊው ጋር ነው።» እንዲህ ያለው ጸሎት ደግሞ ግብ ሰማያዊው መንግሥት ነው።

ከዚህም በተጨማሪ በመንፈስ መጸለይ ማለት በመንፈስ ቅዱስ ኃይልና ብርታት መጸለይ ማለት ነው። «በጸሎትና በልመናም ዘወትር በመንፈስ ጸልዩ» (ኤፌ. 6:18)። ጸሎት ከሰው ችሎታ በላይ የሆነ ነገርን የሚያከናውን በመሆኑ ከሰው በላይ የሆነ ኃይልን ይጠይቃል፤ ያን ኃይል የምናገኘው ደግሞ ከመንፈስ ቅዱስ ብቻ ነው። መንፈስ ቅዱስ የጸሎት መንፈስ ከመሆኑ ሌላ የኃይል መንፈስም ነው። የሰው ብርታት፣ አእምሮና ፈቃድ ማከናወን የሚችለው ሰው ማድረግ የሚችለውን ብቻ ነው፤ በመንፈስ ቅዱስ መጸለይ ግን መለኮታዊ ምንጮችን ይከፍታል።

ጸሎትን በተመለከተ መንፈሳዊውን መሪ በሚገጥመው አካላዊና ሞራላዊ ድክመት መንፈስ ቅዱስ ሊረዳው ፈቃደኛ ነው፤ ምክንያቱም በጸሎት የተጠመደች ነፍስ ሦስት ዋና ዋና እንቅፋቶች ሊገጥሙለት ስለሚችሉ ነው። ይሁን እንጂ በመንፈስ እርዳታና እገዛ በእነዚህ ድክመቶች ላይ ድልን ያገኛል። አንዳንድ ጊዜ በራሱ ልብ ውስጥ ያለ ኃጢአት ወይም ርኩሳት መሰናክል ይሆንበታል። ይሁን እንጂ ሙሉ በሙሉ በመንፈስ ቅዱስ እስከ ተደገፈ ድረስ ከኃጢአት ሊያነጻው ወደሚችለው ወደ ክቡር የኢየሱስ ክርስቶስ ደም ይመራዋል፤ በደሙ ታጥቦ እንቅፋት ከሆነበት ኃጢአት መንጸት ይችላል። አንዳንድ ጊዜ ደግሞ የራሱ እውቀት ውሱንነት መሰናክል ይሆንበታል። መንፈስ ቅዱስ ግን የእግዚአብሔርን አእምሮ እንኳ ያውቃል፤ ስለዚህ በጸሎት በእርሱ ፊት ሆኖ ከጠበቀ ይህን የእግዚአብሔር እውቀት ያካፍለዋል። ይህንንም የሚያደርገው የሚያቀርበው ጸሎት እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ መሆን አለመሆኑን ለልቦናው ግልጽ በማድረግ ነው። አንዳንድ ጊዜ ከሥጋው ድካም የተነሣ የምድራዊ ነገሮች እስረኛ ስለሚሆን እንደሚገባ እንዳይጸልይ መሰናክል ይሆንበታል፤ ከሁኔታዎች መጫጫን ወይም ከተለያዩ ነገሮች የተነሣ መጸለይ ያቅተዋል። በእምነት ወደ እርሱ ሲቀርብ ግን መንፈስ ቅዱስ የሚጫጫን ሁኔታን ወይም ሌሎች ድካሞችን አሸንፎ በጸሎት እንዲተጋ ይረዳዋል።

እነዚህ ድካሞች በተጨማሪ የሰይጣን ተቃውሞ የሚያመጣው ጥርጥርና ተስፋ መቁረጥ አገልጋዩ በጸሎት እንዳይበረታ እንቅፋት ሊሆንበት እንደሚችል መታወቅ አለበት። በጸሎት ላይ ያለው ሰው እንዲህ ያለ ችግር ሊገጥመው መንፈስ ቅዱስ የጠላትን ኃይልና ተቃውሞ የሚያሸንፍበትን ሰማያዊ ኃይል ይሰጠዋል።

ከዚህ በላይ የተመለከትናቸው ድካሞች ወይም እንቅፋቶች ለብዙዎቻችን አዲስ እንደማይሆኑ አስባለሁ፤ ይሁን እንጂ እዚህ ላይ ማንሣት የምፈልገው ጥያቄ ከመንፈስ ቅዱስ የሚገኘውን ኃይልና እገዛ በአሁኑ ሕይወታችን እየተለማመድን ነው ወይ? የሚል ይሆናል። ምናልባት እኛ ሳናውቀው የመንፈስ ቅዱስ ኃይልና እገዛ እንደማያስፈልገን እናስብ ይሆን? በመንፈስ መጸለይና ለጸሎታችን መልስ የማግኘት ሕይወትን እየተለማመድን ነው? አንዳንድ ጊዜ ስለ መንፈሳዊ ነገሮች ያለን የአእምሮ እውቀትና በተግባር የምንለማመደው ኃይልና እውነታ እርስ በርሱ ይጋጭብናል። እናውቃለን የምንለውን በተግባር አንኖረውም።

ጸሎት መንፈሳዊ ውጊያ መሆኑን ቅዱሳት መጻሕፍት ይናገራሉ። «መጋደላችን (ውጊያችን) . . . ከአለቆችና ከሥልጣናት ጋር ከዚህም ከጨለማ ዓለም ገዢዎች ጋር፤ በለማያዊም ስፍራ ካለ ከክፋት መንፈሳውያን ሠራዊት ጋር ነው» (ኤፌ. 6:12)። የጸሎት ሕይወትን በተመለከተ ሁለት ሳይሆን ሦስት ኃይላት ተሳትፎ ያደርጋሉ። በአንድ በኩል እግዚአብሔር፤ በሌላ በኩል ዲያብሎስ አለ፤ የሚጸልየው ሰው ደግሞ በመካከል አለ። ምንም እንኳን በራሱ ኃይል ደካማ ቢሆንም በዚህ በበጉና በአውሬው መካከል በሚደረግ ውጊያ እየጸለየ ያለው ሰው የሞት የሽረት ትንንቅ ይጠብቀዋል። ኃይልና ሥልጣን የእርሱ የራሱ ሳይሆን እምነቱን ካደረገበት ክርስቶስ ድል የሚቀበለው ነው። ኢየሱስ መስቀል ላይ ሰይጣንና ሠራዊቱን ድል ነሥቶአቸዋል፤ በክርስቶስ በማመኑ ደግሞ የሚጸልየው ሰው ሰይጣንና ሠራዊቱን ድል ያደርጋል።

ማንኛውም ወንጌሎችን በጥንቃቄ የሚያነብ ሰው ኢየሱስን ይበልጥ ያሳስበው የነበረው የሰዎች ክፋት ወይም አስቸጋሪ ሁኔታ ሳይሆን ከእነዚህ ነገሮች በስተ ጀርባ የሚሠሩ የክፋት ኃይላት መሆናቸውን ይረዳል። ቅን አሳቢና ሁልጊዜ ተናጋሪ ከነበረው ጴጥሮስ፤ እንዲሁም ከከሃዲውና ከሸፍጠኛው ይሁዳ በስተጀርባ የሰይጣን ተንኮል እንደነበር ኢየሱስ መመልከት ችሎአል። መልካም አሳቢና ተቆርቋሪ በሚመስል አነጋገር ጴጥሮስ ሲገስጸው «ወደ ጎሳዬ ሂድ አንተ ሰይጣን» ነበር ያለው። በአካባቢያችን በኃጢአት የታሠሩና የሰይጣን ምርኮኛ የሆኑ ሰዎች ይገኛሉናል፤ የእኛ ተግባር ደግሞ ለእነዚህ ሰዎች መጸለይ ብቻ ሳይሆን ምርኮኛ ያደረጋቸውን ሰይጣንን መቃወም ጭምር መሆን አለበት። ከእጆቹ ፈልቅቀን ማውጣት አለብን፤ ይህን ማድረግ የሚቻለው ደግሞ ኢየሱስ ክርስቶስ መስቀል ላይ ባስገኘልን ድል ብቻ ነው። የኢየሱስ ዋናው ትኩረት ውጤቱ ላይ ሳይሆን ምክንያቱ ላይ

ነበር፤ ሁኔታዎች ላይ ሳይሆን ለሁኔታዎች መበላሸት ምክንያት የሆነው ኃይል ላይ ነበር፤ ጸሎትን በተመለከተ መንፈሳዊ መሪው ይህን ዘዴ ተግባር ላይ ማዋል ይኖርበታል። በሚደረገው መንፈሳዊ ውጊያ አብረውት ያሉትን ወደ ድል መምራት አለበት።

ኢየሱስ ስለ ሰይጣን በምሳሌ ሲናገር በከፍተኛ ሁኔታ በታጠቀና ቤተ መንግሥቱንና ንብረቱን በትጋት በሚጠብቅ ኃይለኛ ሰው መስሎታል። ንብረት አድርጎ የያዛቸውን እንዲለቅ ከተፈለገ፣ በቁጥጥር ሥር ያሉት ምርኮኞች ነጻ እንዲወጡ ከተፈለገ፣ በመጀመሪያ ኃይለኛው ሰው መታሰር አለበት፤ ኃይሉን መነጠቅ አለበት፤ በቁጥጥሩ ሥር ያደረጋቸውን ማስለቀቅ የሚቻለው ያኔ ብቻ ነው (ማቴ. 12:28-29)። «የዲያብሎስን ሥራ ሊያፈርስ (ማለት አቅም ለማሳጣት፣ ምርኮን ለመንጠቅ) የእግዚአብሔር ልጅ ተገለጠ» ወደ ተባለለት ክርስቶስ መቅረብ ካልሆነ በቀር «ኃይለኛውን ማሰር» ሌላ ምን ትርጉም ሊኖረው ይችላል? ኢየሱስ በቀራኒዮ መስቀል ላይ በፈጸመው ድል በማመን በሚደረግ ጸሎት ካልሆነስ ይህን በምን መንገድ ማድረግ ይቻላል? ይህን ጌታ የሰጠውን ቅደም ተከተል በመዘንጋት መሳሳት የለብንም፤ ምርኮኞችን ነፃ ማውጣት የሚቻለው በመጀመሪያ ጠላት ትጥቁን ሲፈታና ሲሸነፍ ብቻ ነው። ደካሞች ለነበሩት ደቀ መዛሙርቱ ጌታ «. . . በጠላትም ኃይል ሁሉ ላይ ሥልጣን ሰጥቻችኋለሁ» ብሎአቸዋል። እኛም ከዚህ መለኮታዊ ሥልጣን የተነሣ ድልን እንደምናገኝ እርግጠኛ መሆን ይኖርብናል (ሉቃ. 10:19)።

መሪነት ማለት ሌሎችን የማንቀሳቀስና የመምራት ችሎታ እንደመሆኑ መጠን አንድ መንፈሳዊ መሪ ይህን ውጤታማ በሆነ መልክ እንዴት ማደረግ እንደሚችል ንቃት ሊኖረው ይገባል። ሐድሰን ቴለር የተባለው ሚሲዮናዊ «በጸሎት በሚገኝ የእግዚአብሔር ኃይል ብቻ ሰዎችን ማንቀሳቀስ ይቻላል» የሚል አባባል እንደነበረው ተደጋግሞ ይጠቀሳል። በሚሲዮናዊ አገልግሎቱም ይህን እውነት በተግባር አሳይቶአል። ይህን እውነት መቀበልና እንደ መፈክር ማስተጋባት አንድ ነገር ነው፤ ዘወትር ተግባር ላይ ማዋል ግን የተለየ ነገር ነው። ሰዎችን ማንቀሳቀስ ወይም መምራት ከባድ ነገር ነው፤ እንዲያውም ውስብስብና ግትር የሆነው የሰው ልብ እንዲለወጥ ከመጸለይ ይልቅ፣ ስለ አንዳንድ ጊዜያዊ ችግሮች መጸለይ ይቀልላል። እንግዲህ የመንፈሳዊው መሪ ሰዎችን የማንቀሳቀስ ችሎታ የሚለካው የእግዚአብሔር ፈቃድ ነው ብሎ ወደሚያምነው ነገር በዚህ መልክ የሰዎችን ልብ ማነሣሣት ሲችል ነው። እንዲህ ያሉ ችግሮችን መፍታት የሚችልበትን ቁልፍ ደግሞ እግዚአብሔር ሰጥቶታል።

የሰው ልጅ ትልቁ ክብሩ በእግዚአብሔር አምሳል መፈጠሩ ነው፤ ከዚህም የተነሣ ነጻ የመምረጥ መብት ስላለው በዚህ መብቱ ሁሉን ለሚችል አምላክ እንኳ «አሺ» ወይም «እምቢ» ማለት ይችላል። እንግዲህ ይህን እውነት ግምት ውስጥ በማስገባት ጸሎትን ስንመለከተው አንዳንድ ችግሮች ወይም ጥያቄዎች ሊነሱ እንደሚችሉ ግልጽ ነው። የሰው ልጅ ነጻ የመምረጥ ነጻነት አለው የምንል ከሆነ በጸሎት አማካይነት የአንድን ሰው ጸባይ ለመለወጥ የምናደርገው ሙከራ ይህን ነጻ የመምረጥ መብቱን መጋፋት አይሆንም ወይ? ለአንድ ሰው ጸሎት መልስ መስጠት ሲል እግዚአብሔር የሌላውን ሰው የመምረጥ ነጻነት መዳፈር አለበት ወይ? እንደዚያ እንዲያደርግ ጸሎታችን እግዚአብሔርን ካላነሣ ታዲያ፣ የመጸለያችን ጥቅም ምንድን ነው?

ለዚህ ችግር መልስ ለማግኘት በመጀመሪያ ደረጃ ማወቅ ያለብን እግዚአብሔር ማንኛውንም ነገር የሚያደርገው ከባሕርይና ከማንነቱ በሚስማማ መንገድ መሆኑን ነው። እግዚአብሔር ከባሕርይ ጋር የሚጋጭ ነገርን አያደርግም። በእምነት ለሚደረግ ጸሎት መልስ መስጠት ከፈለገ መልስ ይሰጣል፤ ይሁን እንጂ ያንን የሚያደርገው ከመለኮታዊ ባሕርይ ጋር በሚጋጭ ሁኔታ አይደለም። ቃል የገባውን ሁሉ ይፈጽማል፤ ሆኖም ቃሉን የሚፈጸመው ከባሕርይና ከማንነቱ ጋር በሚስማማ ሁኔታ ነው። ምክንያቱም «ራሱን ሊክድ አይችልምና።» በአንድ ወቅት የሚናገረው ቃል፣ በሌላ ጊዜ የተናገረውን ቃል አይጸረርም።

በሌላ በኩል ደግሞ የምልጃ ጸሎት ማድረግ እንዳለብን በፍጹም የማይሻር መለኮታዊ መመሪያ ነው። እንግዲህ፤ ይህን መመሪያ የሰጠው ራሱ እግዚአብሔር መሆኑ ከታመነ የሰዎችን ነጻ የመምረጥ ነጻነት ሳይጋፋ ወይም የራሱን ባሕርይ ሳይጸረር ለጸሎታችን መልስ እንደሚሰጥ እርግጠኞች መሆን ይኖርብናል። ከእግዚአብሔር እይታ አንጻር ለጸሎት መልስ በመስጠትና የሌሎችን ነጻ መብት በማክበር መካከል ምንም ዓይነት ግጭት አይኖርም። ለባለሥልጣኖች እንድንጸልይ ያዘዘን አምላክ ከዚሁ ጋር አብሮ እንደሚለውጣቸውና የሁኔታዎችንም አቅጣጫ መምራት እንደሚችል በሰጠን ተስፋ ሙሉ እምነት ሊኖረን ይገባል። እንደዚያም ባይሆን ኖሮ ለምን እንጸልያለን? ጸሎትን በተመለከተ ያሉን አእምሮአዊ ችግሮች መልስ ቢያገኙም ባያገኙም የመጸልይ ኃላፊነት እንዳለብን በፍጹም መዘንጋት የለበትም።

ከዚህም በላይ ስለ ምንጸልይበት ጉዳይ የእግዚአብሔርን ፈቃድ ማወቅ እንችላለን፤ ያን ማወቃችን ደግሞ በእምነት እንድንጸልይ

አስተማማኝ መሠረት ይሆንልናል። እግዚአብሔር ሊገባን በሚችል መንገድ በተለያዩ ሁኔታዎች ይናገረናል። ማንኛውንም ጉዳይ በተመለከተ የእግዚአብሔር ቃል ተሰጥቶናል። በልባችንም ውስጥ መንፈስ ቅዱስ ስለሚሠራና ስለሚንቀሳቀስ እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ ይማልድልናል (ሮሜ 8:26-27)። የምንጸልይበትን ጉዳይ በተመለከተ በትዕግሥት ከጠበቅነው የእርሱ ፈቃድ መሆን አለመሆኑን ለልባችን ይናገረናል። እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ እየጸለይን እንደሆነ ስንገብብ ደግሞ በተስፋ ከመጸለይ ባሻገር በእምነት መጸለይ እንጀምራለን።

እግዚአብሔር የጸሎት ሽክም ልባችን ውስጥ ማስቀመጡ ለዚያ ጸሎት መልስ እንደሚሰጥ ማረጋገጫ ነው፤ ስለዚህም ይህ ግንዛቤ እምነት ስለሚሆንልን በጸሎት በመትጋት እንቀጥላለን። ጆርጅ ሙለር የተባለው ታላቅ የእምነት ሰው ሁለት ሰዎች ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስን እንዲቀበሉ ለብዙ ዓመታት ሲጸልይ ነበር። ታዲያ፣ አንድ ቀን «እነዚህ ሰዎች ወደ እምነት ይመጣሉ ብለህ አሁንም ታስባለህ ወይ?» የሚል ጥያቄ ሲቀርብለት፣ «በእርግጥ ወደ እምነት የማይመጡ ቢሆን ኖሮ እግዚአብሔር ይህን ያህል ዘመን እንድጸልይላቸው ያደርግ ነበር ወይ?» በማለት ጥያቄውን በጥያቄ መልሶአል። ሙለር ከመሞቱ ጥቂት ቀደም ብሎ ሁለቱም ሰዎች ተራ በተራ ጌታ ኢየሱስ ክርስቶስን ተቀብለዋል።

ስንጸልይ የመጀመሪያ ጉዳያችን ከእግዚአብሔር ጋር መሆን አለበት፤ ሰዎች ወይም ሁኔታዎች ሁለተኛውን ስፍራ መያዝ ይኖርባቸዋል። የጸሎታችንም ግብ እግዚአብሔር ጸሎታችንን መስማት ወይም ማድመጡ ነው። ጸሎት እግዚአብሔርን ያንቀሳቅሳል፤ እግዚአብሔር ደግሞ ሰዎችን ያንቀሳቅሳል። ሰዎችን የሚያንቀሳቅሰው ጸሎታችንን ለምቶ መልስ የሚሰጠን አምላክ ነው።

«ጸሎት ዓለማትን የሚያንቀሳቅሱ ክንዶችን ያንቀሳቅሳል፤ ከዚህ የተነሣ ደኅንነት ከሰማይ ይወርዳል አለ» አንድ ያልታወቀ ገጣሚ ስለ ጸሎት ሲናገር።

ሰዎችን ማንቀሳቀስ ከፈለገ መንፈሳዊ መሪው እግዚአብሔርን በጸሎት ማንቀሳቀስ አለበት፤ ምክንያቱም ጸሎቱን ለምቶ ሰዎችን እንደ ሚያንቀሳቅስ ተስፋ ስለ ሰጠ ነው። ብልጣ ብልጥና ጮሌ የነበረው ያዕቆብ ከእግዚአብሔርና ከሰዎች ጋር ታግሎ ማሸነፍ ከቻለ የሚፈለገውን ሁኔታ አሟልቶ የሚጸልይ መንፈሳዊ ሰው ተመሳሳይ ኃይል የማይኖረው ይመስላችኋል (ዘፍ. 32:28)? እንዲህ ያለ ብርቱ ጸሎት ማድረግ የሚቻለው ከእግዚአብሔር ጋር ትክክለኛ ግንኙነት ሲኖረን ብቻ ነው። አንዳንድ ጸሎቶች ለምን መልስ እንደማያገኙ

ቅዱሳት መጻሕፍት የተለያዩ ምክንያቶችን አቀርበዋል፤ እነዚህ ምክንያቶች ከእግዚአብሔር ጋር ሊኖረን የሚገባ ትክክለኛ ግንኙነትን ማዕከል ያደረጉ ናቸው። የራሳችንን ጥቅምና ፈቃድ ማዕከል ካደረገ ጸሎት ጋር እግዚአብሔር ምንም ግንኙነት የለውም፤ ለተሳሳተ ዓላማም ድጋፉን አይሰጥም። አጥብቀን የያዝነውና የምናባብለው ኃጢአት እግዚአብሔር እንዳይሰማን እንቅፋት ይሆናል። እንዲህ ከሆነ ደግሞ የኃጢአት ሁሉ ምንጭ የሆነው አለማመንን በዋሃ አይመለከተውም ማለት ነው። «ወደ እግዚአብሔር የሚደርስ እግዚአብሔር እንዳለ ለሚፈልጉትም ዋጋ እንዲሰጥ ያምን ዘንድ ያስፈልገዋልና» (ዕብ. 11:6)። የጸሎታችን ዋናውና አጠቃላይ ዓላማ እግዚአብሔርን ማስከበር መሆን አንዳለበት በቅዱሳት መጻሕፍት በተለያዩ መልኩ ተገልጦአል።

መጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ሁነኛ ቦታ ይዘው የምናገኛቸው መሪዎች ሁሉ ለጸሎት ከፍተኛ ስፍራ የሚሰጡ ሰዎች ነበሩ። መሪዎች መሆን የቻሉት የኃይል ሁሉ ምንጭ ከሆነው ጋር ግንኙነት ስለ ነበራቸው እንጂ በአስተሳሰባቸው ወይም በአመለካከታቸው ምጥቀት አልነበረም፤ በጸሎት የእግዚአብሔርን ኃይል ማንቀሳቀስ በመቻላቸው እንጂ ከዘር ባገኙት ወይም ከባሕላቸው ከወረሱት መልካም ነገር አልነበረም።